

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๓

(สมัยวิสามัญ สมัยที่สอง)

วันพฤหัสบดีที่ ๑๔ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๖๓

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑ ถึง ครั้งที่ ๑๐ (สมัยวิสามัญ สมัยที่สอง) พ.ศ. ๒๕๖๓

(๑๔)

หน้า

ครั้งที่ ๓/๒๕๕๓ (วิสามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓
วันพฤหัสบดี ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๓

๑. เรื่องแจ้งต่อที่ประชุม

(๑) หลวงวิจิตรวาทการ สมาชิกประเภทที่ ๒ ลาออกจากสมาชิกภาพ และได้เลือก นายสงวน ทองประเสริฐ แทน	๓๙๔
(๒) นายสงวน ทองประเสริฐ สมาชิกประเภทที่ ๒ กล่าวคำปฏิญาณตน	๓๙๔
(๓) พ.อ. หลวงสินาคโยธารักษ์ สมาชิกประเภทที่ ๒ ขอลาไปต่างประเทศ	๓๙๔
๒. กระตุ่ถาม	
(๑) เรื่อง การจัดระเบียบตำรวจน้ำในแม่น้ำโขง ของ นายผล แสนสระดี (ขอนแก่น)	๓๙๕
(๒) เรื่อง ค่าธรรมเนียมรถม้า ของ พล. ต. พระยาอมรวิสัย-สรเดช (ลำปาง)	๓๙๕
(๓) เรื่อง การออกสลากกินแบ่ง ของ นายโสภณ สุภธีระ (ขอนแก่น)	๓๙๖
(๔) เรื่อง การชลประทานท้องที่ ของ นายเอี่ยม สุภาพกุล (นครราชสีมา)	๓๙๗
(๕) เรื่อง การชลประทานภาคอีสาน ของ นายเอี่ยม สุภาพกุล (นครราชสีมา)	๓๙๗
(๖) เรื่อง คุรุประชาบาลกับสโมสรข้าราชการ ของ นายสว่าง สนิทพันธ์ (สุพรรณบุรี)	๔๐๐
(๗) เรื่อง การอุปถัมภ์ศาสนา ของ ร.ท. อู๊ด นิตยสุทธิ (นครราชสีมา)	๔๐๑
(๘) เรื่อง การขยายเขตเทศบาลออกไปตามท้องถื่น ของ ร.ท. อู๊ด นิตยสุทธิ (นครราชสีมา)	๔๐๒
๓. ร่างพระราชบัญญัติ ลักษณะ ปกครอง ท้องที่ (ฉบับที่ ..) พุทธศักราช ๒๔๘๓ ของ นายจำลอง ดาวเรือง (มหาสารคาม)	๔๐๓

	หน้า
๔. ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการเลี้ยงสุนัข พุทธศักราช ๒๔๘๓ ของ นายถวิล อุดล (ร้อยเอ็ด)	๔๑๔
๕. ร่างพระราชบัญญัติจราจรทางบก แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ..) พุทธศักราช ๒๔๘๓ ของ นายเลื่อน พงษ์โสภณ (พระนคร)	๔๒๓
๖. ร่างพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิง แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๘๓ (ฉบับ ที่ ..) ของ นายทองม้วน อัครถาวร (มหาสารคาม)	๔๒๗

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๓/๒๔๘๓ (วิสามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓

วันพฤหัสบดีที่ ๑๔ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๘๓

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๔.๐๕ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
วันนี้มีสมาชิกร่วมประชุม ๑๓๕ คนเป็น
องค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดประชุม
ต่อไป

ในวาระที่ ๑ ข้าพเจ้ามีเรื่องที่จะ
แจ้งให้ท่านทราบเรื่องหนึ่ง คือได้รับ
หนังสือของท่านนายก รัฐมนตรี ที่ ส.
๘๐๗๒/๒๔๘๓ ลงวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน
พุทธศักราช ๒๔๘๓ แจ้งว่า
ตามที่สภาผู้แทนราษฎร แจ้งไปว่าหลวง
วิจิตรวาทการสมาชิกประเภทที่ ๒ ลาออก
จากสมาชิกภาพแล้วนั้น บัดนี้สมาชิกประ-
เภทที่ ๒ ได้เลือกตงนายสงวน ทองประ-
เสริฐ มาแทน

บัดนี้ นายสงวน ทองประเสริฐ
มาอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นขอให้ยื่นขึ้นและ
ทำคำปฏิญาณตน ตามที่ข้าพเจ้าจะพูดนี้
นายสงวน ทองประเสริฐ

(สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า
นายสงวน ทองประเสริฐ ขอปฏิญาณต่อ
ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรว่า จะรักษา
ไว้และปฏิบัติ ตามซึ่งรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทยทุกประการ”

มีสมาชิกปรบมือ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ในวาระต่อไป ข้าพเจ้าได้รับหนังสือ
จาก พ.อ. หลวงสินาคโยธารักษ์ สมาชิก
ประเภทที่ ๒ ขอลาไปต่างประเทศมี
กำหนดเวลา ๑ เดือน มีผู้ใดมีความเห็น
เป็นอย่างอื่น

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติ

ในวาระต่อไปกระทู้ กระทู้ที่ ๑
ของนายพัน สุพรรณสาร เรื่องฝนแล้ง
ราษฎรทำนาไม่ได้

นายพัน สุพรรณเสาว (พระ-
นครศรีอยุธยา) : กระทั่งนี้ล่วงเวลา
แล้วข้าพเจ้าไม่ตกใจจะถาม

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทัต่อไปของนายพล แสนสระดี เรื่อง
การจัดระเบียบตำรวจในแม่น้ำโขง

นายพล แสนสระดี (ขอนแก่น) : กระทั่งนี้ข้าพเจ้าได้ตั้งถามถึง
นานแล้วแต่อย่างไรก็ยังไม่เห็นว่าเป็นเรื่อง
ที่ใคร่อยากจะถามอยู่บ้าง จึงขอกราบ
เรียนถามดังต่อไปนี้

๑. เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย
มิให้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นที่พรม-
แดนระหว่างไทยกับอินโดจีนในแม่น้ำโขง
ขอเรียนถามว่า รัฐบาลมีนโยบายที่จะ
จัดตั้งกองตำรวจขึ้นประจำที่แม่น้ำ-
โขงหรือไม่ หรือมีนโยบายในเรื่องนี้
อย่างไร

๒. ตามที่รัฐบาลได้เคยเสนอร่าง
พระราชบัญญัติ มอบอำนาจการจัดระเบียบ
ตำรวจในแม่น้ำโขง พุทธศักราช
๒๔๘๑ ต่อสภาผู้แทนราษฎร แต่แล้ว
ได้ขอเลื่อนการพิจารณาจนกระทั่งบัด
นี้ ด้วยเหตุผลประการใดรัฐบาลจึงไม่
เสนอร่าง พระราชบัญญัติ ที่กล่าวนี้ต่อ
สภาอีก

ขุนสมุหราชองครักษ์ (รัฐมนตรี) : กระทรวงมหาดไทยขอตอบว่า

๑. รัฐบาลมีนโยบายที่จะตั้งกอง
ตำรวจแม่น้ำโขงอยู่แล้ว

๒. การที่ยังมิได้เสนอร่างพระ-
ราชบัญญัติ มอบอำนาจการจัดระเบียบ
ตำรวจในแม่น้ำโขงต่อสภาผู้แทนราษฎร
ในขณะนี้ ก็เนื่องแต่จะต้องพิจารณา
แก้ไขเพิ่มเติมเงื่อนไขบางประการ กับเจ้า
หน้าที่ฝ่ายฝรั่งเศสอยู่

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทัต่อไปของ พล. ต. พระยาอมรวิสัย-
สรวุฒิชัย เรื่อง ค่าธรรมเนียมรถม้า

พล.ต. พระยาอมรวิสัยสรวุฒิชัย
(ลำปาง) : ข้าพเจ้าขอตั้ง กระทัถาม
ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวง มหาด ไทย
ดังต่อไปนี้

ประเทศไทยเรายังดำ หลัง ใน การ
บำรุงพันธุ์ม้า เพื่อส่งเสริมการบำรุงพันธุ์
ม้าให้เจริญรุ่งเรืองยิ่งขึ้น รัฐบาลมีนโยบาย
ที่จะลดหย่อนภาษีอากร ที่เกี่ยวเนื่อง
แก่การใช้ม้าเช่นค่า ธรรมเนียมรถม้าลง
บ้างหรือไม่

ขุนสมุหราชองครักษ์ (รัฐมนตรี) : รัฐบาลขอตอบว่า การบำรุง
พันธุ์ม้าั้น รัฐบาลได้จัดอยู่แล้ว การ

ที่จะให้ลดหย่อนภาษีอากรที่เกี่ยวข้องแก่การ
ใช้มา เช่น ค่าธรรมเนียมรถม้าในขณะ
รัฐบาลยังไม่มโนนโยบายเช่นนั้น เพราะมี
อัตราพอเหมาะสมควรและลดหย่อนพอสมควร
อยู่แล้ว

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทู้ต่อไปของ ร.ท. อุต นิติยสุทธิ์ เรื่อง
การอุปถัมภ์ศาสนา ร.ท. อุต ไม่มา กระทู้
ต่อไปของนายโสภณ สุภธีระ เรื่องการ
ออกสลากกินแบ่ง

นายโสภณ สุภธีระ (ขอนแก่น) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ตามรัฐมน-
ตรี้ว่าการกระทรวงการคลัง ดังต่อไปนี้

๑. ตามที่รัฐบาลได้ดำเนินการ
ออกสลากกินแบ่งมาตั้งแต่เริ่มแรกจนบัด
นี้ รัฐบาลได้รับประโยชน์จากการออก
สลากกินแบ่ง นี้เป็นเงินเท่าใด

๒. มีเทศบาลใดบ้าง ที่ได้รับเงิน
ส่วนแบ่งเพื่อนำไปทะนุบำรุงท้องถิ่นจาก
จำนวนเงินรายนี้

๓. นอกจากแบ่ง ไปให้แก่เทศ-
บาลแล้ว รัฐบาลได้นำเงินจำนวนนี้ไป
ใช้จ่ายเพื่อเป็นการ ก่อ ประ โยชน์ แก่รัฐ
และประชาชนแล้วอย่างไรบ้าง

นายบุญล้อม พึ่งสุนทร (เลขา-
นุการรัฐมน ตรี้ ว่า การ กระทรวง การ-

คลัง) : ตามกระทู้ถามทั้ง ๓ ข้อนั้น
รัฐบาลขอตอบดังต่อไปนี้ คือ

๑. เมื่อ รัฐบาล ได้จัดการ ออก
สลากกินแบ่งเป็นของรัฐบาลโดยตรงนั้น
มีรายได้ นำส่งจนถึงวันที่ ๔ เดือนนี้ เป็น
เงิน ๑,๓๖๖,๓๗๕ บาท ๕๘ สตางค์

๒. ๓. ขอตอบรวมกันว่า ราย
ได้สลากกินแบ่งของรัฐบาล ย่อมถือว่าเป็น
รายได้ในงบประมาณแผ่นดิน การ
ใช้จ่ายจึงรวม อยู่ใน งบ ประ มาณ ราย จาก
เช่นเดียวกับเงินรายได้ของแผ่นดินประเภท
อื่น ๆ

นายโสภณ สุภธีระ (ขอนแก่น) : ตามความประสงค์เดิมที่ออก
สลากกินแบ่ง ก็เพื่อนำเงินนั้น ไปบำรุง
เทศบาล จนบัดนี้ก็ยังไม่ปรากฏว่าเทศบาล
ได้รับเงินไปบำรุงบ้าง เพราะฉะนั้นต่อไป
รัฐบาลมีนโยบายอย่างไรบ้างใน
เรื่องนี้

นายบุญล้อม พึ่งสุนทร (เลขา
การรัฐมน ตรี้ ว่า การ กระทรวง การ
คลัง) : การออกสลากกินแบ่งเมื่อครั้ง
ก่อนนี้ กระทรวงมหาดไทยเป็นผู้ควบคุม
ตั้งแต่มีเทศบาล กระทรวง การ คลัง ได้มา
ควบคุมการออกสลากกินแบ่งแล้ว เทศ-
บาลไม่ได้กักเงินไปเลย

นายโสภณ สุภธีระ (ขอนแก่น) : ทำไมจึงไม่แบ่งไป

นายบุญล้อม พงษ์สุนทร (เลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : รายได้สลากกินแบ่ง รัฐบาลได้ตอบแล้วว่า รายได้สลากกินแบ่งนั้นอยู่ในงบประมาณรายจ่ายเช่นเดียวกับรายได้ของแผ่นดิน

นายโสภณ สุภธีระ (ขอนแก่น) : ปรากฏว่ามีหลายเทศบาลที่เดียวที่ได้มีการแสดงความจำนงมา ขอเงินไปทำการ ไฟฟ้า และ กิจการ อื่น เพื่อบำรุงเทศบาลแต่ทางรัฐบาลยังตอบว่า ไม่มีเงิน แต่ได้รับคำตอบจากรัฐบาล ปรากฏว่าเงินที่ได้จากสลากกินแบ่งมี ล้าน กว่าบาท เพราะฉะนั้นจะกรุณาในเรื่องนี้ ได้หรือไม่ ในเมื่อเทศบาลก็ได้แสดงความจำนงมา

นายบุญล้อม พงษ์สุนทร (เลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : เรื่องเงินก้อนนี้ต้องพุดภายหลัง ส่วนเงินนี้เป็นเงินซึ่งกระทรวงการคลังควบคุมตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๒ นี้ อยู่ในงบประมาณรายจ่ายของแผ่นดิน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : กระทั่งต่อไป ของนายเอี่ยม สุภาพกุล เรื่องการชลประทานท้องถิ่น

นายเอี่ยม สุภาพกุล (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามท่านรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงเกษตรราชิ การดังต่อไปนี้

ตามที่ทางรัฐบาลได้เสนองบประมาณเกี่ยวกับการชลประทานท้องถิ่น สำหรับปี ๒๔๘๒—๒๔๘๓ ไว้เป็นจำนวนเงิน ๘๐,๐๐๐ บาท และข้าพเจ้าได้ขอแปรญัตติให้แล้ว ได้รับเงินเพิ่ม ๕๔,๐๒๔ บาท รวมมีเงินสำหรับปีนี้ ๑๓๔,๑๒๔ บาท โดยเฉพาะจังหวัดนครราชสีมาได้ทราบกันอยู่แล้วว่าเป็นเมือง ก้น ดาร นา ขอเรียนถามว่า

๑. ใต้แบ่งเฉลี่ยเงินจำนวนนี้ ให้จังหวัดนครราชสีมาเกี่ยวกับการชลประทานท้องถิ่น เท่าใด

๒. เงินจำนวนนี้ ได้จ่ายให้ไปแล้วเท่าใด ยังเหลืออีกหรือไม่ และถ้าเหลือจ่ายเพราะเหตุใดและจะจ่ายให้เมื่อใด

๓. เงินที่จ่าย ไปแล้วทางการ ได้เอาไปช่วยจัดการช่วยเหลือราษฎรเกี่ยวกับเรื่องน้ำนี้ ได้แล้วเพียง ใดและที่ ไหนบ้าง

๔. ผลที่ช่วยเหลือทำให้ ได้น้ำพอ กับความต้องการของราษฎร หรือว่ายัง ก้นดาร์นาอยู่เช่นเดิม

๕. ในปีต่อไปทางชลประทาน จะ
เร่งรีบช่วยเหลืออะไร ให้ดีกว่านี้ ได้บ้าง
หรือไม่ และได้วางแผนทางวิธีการชล
ประทานท้องถิ่นต่อไปอย่างไรหรือไม่

พ.อ. หลวง สฤษฏ์ ยุทธศิริ ป
(รัฐมนตรี) : รัฐบาลขอตอบว่า

๑. ได้แบ่งเงินบำรุงการชล ประ-
ทานท้องถิ่นให้จังหวัดนครราชสีมาเป็นเงิน
๗,๕๐๐ บาท

๒. เงินจำนวนนี้ ได้ โอน ไปตั้ง
จ่ายทางคลังจังหวัดแล้วทั้งสิ้น

๓. เงินที่แบ่งไปให้ นั้นเพื่อ ช่วย
เหลือ การ ชล ประทาน ท้อง ที่ ใน อำเภอ
พิมาย ๕ แห่งเป็นเงิน ๖๐๐ บาท
อำเภอกระโทก ๑ แห่งเป็นเงิน ๒๐๐
บาท อำเภอปักธงชัย ๔ แห่งเป็นเงิน
๗๐๐ บาท อำเภอเมือง ๗ แห่งเป็น
เงิน ๔,๗๐๐ บาท อำเภอบัวใหญ่ ๑๒
แห่งเป็นเงิน ๖๐๐ บาท และอำเภอ
โนนไทย ๕ แห่งเป็นเงิน ๗๐๐ บาท
รวมทั้งจังหวัด ๓๘ แห่งเป็นเงิน
๗,๕๐๐ บาท

๔. ผลที่จะได้รับจากการช่วยเหลือ
นี้คือ จะทำให้เนื้อที่นาใน ๖ อำเภอ
ประมาณ ๕๓,๒๐๐ ไร่ได้ประโยชน์
จากการชลประทานเพิ่มขึ้นกว่าเดิม

๕. การช่วยเหลือการชลประทานให้
ดีขึ้นกว่าที่ได้ทำมาแล้วนั้นเป็นนโยบายของ
รัฐบาลอยู่แล้ว ส่วนแนวทางที่จะช่วย
เหลือต่อไปอย่างไรนั้นย่อมแล้วแต่ความ
จำเป็นก่อนหลังและกำลังเงินงบประมาณ
ที่จะได้รับต่อไป

นายเอี่ยม สุภาพกุล (นคร-
ราชสีมา) : ข้าพเจ้าขอชี้ว่าการจ่าย
เงินชลประทานบำรุงท้องถิ่นนี้ถึงสภาพ
ของท้องถิ่นส่วนรวม การที่จ่าย ไป ให้
จังหวัดนครราชสีมา ๗,๐๐๐ กว่าบาท
อย่างที่ท่านรัฐมนตรีตอบ นั้น ท่าน นึก ว่า
เพียงพอแล้วหรือ จ่ายไปน้อยเหลือเกิน

พ.อ. หลวง สฤษฏ์ ยุทธศิริ ป
(รัฐมนตรี) : สำหรับเงินที่จะช่วยเหลือ
การชลประทานท้องถิ่นนี้ รัฐบาลย่อมจะ
ต้องจ่ายไปหลายจังหวัดด้วยกัน และการ
ที่จะจ่ายจังหวัดใดเท่าไรนั้น ย่อมจะต้อง
คำนึงถึงความจำเป็น ของทาง จังหวัด นั้น
โดยคณะกรรมการจังหวัดขอร้องมาสำหรับ
จ่ายในปีนั้น ๆ เป็นจำนวนเท่าไรหรือก่อสร้าง
ทางไหนบ้างและท้องที่ที่เห็นสมควร
ก็ปันเงินเฉลี่ยให้ไป เพราะฉะนั้นการที่
จังหวัดนครราชสีมาได้รับไปนั้นก็สมควร
กับกิจการที่คณะกรรมการ จังหวัด ได้เสนอ
มาแล้ว

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทู้ต่อไปของนายเอี่ยม สุภาพกุล เรื่อง
การชลประทานภาคอีสาน

นายเอี่ยม สุภาพกุล (นคร
ราชสีมา) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ตามท่าน
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราธิ การ
ดังต่อไปนี้

เพื่อให้ชาวนครราชสีมาที่มีความอุ้น
ใจในการจะไม่กั้นการนำในคราวต่อไป
และได้ซาบซึ้งถึงการช่วยเหลือเรื่องการ
ชลประทานของรัฐบาล ขอเรียนถามว่า

๑. ชลประทานภาคอีสานได้ตั้งที่
ทำงานไว้ที่จังหวัดนครราชสีมาแล้ว ได้ทำ
การสำรวจเพื่อหาน้ำไว้ช่วยเหลือราษฎร
ในภาคนี้ให้มีใช้ ในการเพาะปลูกตลอด
จนกว่าบริโภคมานานเพียงพอแล้ว และ
ได้ใช้จ่ายเงินเกี่ยวกับการสำรวจถึงปี
๒๔๘๓ นี้ไปแล้วทั้งสิ้นเท่าใด

๒. โดยเฉพาะสกินการชลประทาน
ในจังหวัดนครราชสีมาได้วางแผนผัง
เป็นโครงการไว้แล้วหรือยัง จะจัดทำอะไร
และที่ใดบ้าง กะคำนวณว่าจะได้นำให้
ราษฎรใช้สอยได้เพียงใด และจะมีการ
ขาดแคลนกันการน้ำอีกหรือไม่

๓. ถ้ามีสกินตามโครงการแล้วจะ
จัดการทำที่ใดเมื่อไร และจะทำได้สำเร็จ

ตามโครงการอย่างเร็วที่สุดเมื่อใด การ
ใช้จ่ายเงินตามโครงการนั้นจะสิ้นไปมาก
น้อยประมาณเท่าใด

พ.อ. หลวงสฤษฏ์ ยุทธศิลป์
(รัฐมนตรี) : รัฐบาลขอตอบว่า

๑. การสำรวจในภาคอีสานได้เริ่ม
ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๖ เป็นต้นมาและได้
ใช้จ่ายเงินเกี่ยวกับโครงการตรวจสอบพื้นที่
แล้วเป็นเงิน ๒๒,๒๒๒.๒๑ บาท
สำหรับปี พ.ศ. ๒๔๘๓ กำหนดว่าจะ
จ่ายถึงสิ้นปีงบประมาณเป็นเงิน ๔๔,๕๐๐
บาท รวมถึงสิ้นปีงบประมาณ พ.ศ.
๒๔๘๒-๒๔๘๓ เป็นเงินทั้งสิ้น
๑๐๐,๑๒๒.๒๑ บาท

๒. เฉพาะในจังหวัดนครราชสีมา
ได้กำหนดโครงการชลประทานไว้แล้ว ๒
แห่งคือ โครงการทุ่งสัมฤทธิ์ อำเภอ
พิมายเนื้อที่ที่จะได้รับประโยชน์ประมาณ
๑๐๐,๐๐๐ ไร่ และโครงการทุ่งลำ-
ตะคองเนื้อที่ที่จะได้รับประโยชน์ประมาณ
๒๕๐,๐๐๐ ไร่ เมื่อสร้างโครงการทั้ง
สองนี้เสร็จแล้วเป็นที่หวังได้ว่าจะได้รับ
น้ำอย่างเพียงพอ

๓. โครงการชลประทาน ทั้ง สอง
ดังกล่าวแล้วนั้น ทางกรมได้เริ่มดำเนิน

การก่อสร้างแล้วตั้งแต่ปีเป็นต้นไปและ
ประมาณว่าจะแล้วเสร็จภายในระยะเวลา
๕ ปีข้างหน้า ส่วนค่าใช้จ่ายตามโครง
การประมาณว่าจะมีดังนี้คือ โครงการ
ทุ่งสัมฤทธิ์ประมาณ ๖๐๒,๐๐๐ บาท
โครงการทุ่งลำตะคองประมาณ ๒๐๗,-
๐๐๐ บาท

นายเอี่ยม สุภาพกุล (นคร
ราชสีมา) : ข้าพเจ้าขอซักว่าตามโครง
การกำหนดไว้ว่าจะทำ ๒ แห่งอย่างที่ท่าน
รัฐมนตรีตอบนั้น เป็นอันว่าหมดเท่านั้น
หรือ หรือว่าจะมีต่อไปอีก

พ.อ. หลวงสฤษดิ์ ยุทธศิลป์
(รัฐมนตรี) : สำหรับโครงการภาคอีสาน
นั้น มีอยู่หลายโครงการ แต่สำหรับที่กา
หนด ๒ โครงการนี้เป็นงานชิ้นหนึ่ง

นายเอี่ยม สุภาพกุล (นคร
ราชสีมา) : ข้าพเจ้าขอซักอีกว่า ใน
งานชิ้นที่หนึ่งถ้าสำเร็จไปแล้วจะมีงานชิ้น
ที่สองอีกหรือไม่ สำหรับจังหวัดนคร
ราชสีมา

พ.อ. หลวงสฤษดิ์ ยุทธศิลป์
(รัฐมนตรี) : ทงนี้ยอมแล้วแต่งบประมาณเมื่อ
ได้รั้งบประมาณก็ดำเนินต่อไปได้

นายเอี่ยม สุภาพกุล (นคร
ราชสีมา) : งบประมาณนั้นไว้ทราบกัน

ได้ข้าพเจ้าอยากทราบว่าโครงการนั้นจะ
ทำอีกใหม่หรือจะทำเฉพาะเท่านั้น

พ.อ. หลวงสฤษดิ์ ยุทธศิลป์
(รัฐมนตรี) : โครงการเมื่อกำหนดขึ้น
ไว้แล้วทางการก็มุ่งหมายที่จะทำให้เป็นผล
สำเร็จ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทู้ต่อไปของนายเฉลา เตาตานนท์
เรื่องการปรับปรุงเส้นเขตแดนระหว่าง
ไทยกับอินโดจีนทางจังหวัดตราด

นายเฉลา เตาตานนท์ (ตราด) :
บัดนี้เหตุการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไป ข้าพ-
เจ้าขอถอน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทู้ต่อไปของนายสว่าง สนิทพันธุ์
เรื่องครุฑประจำบาลกับสโมสรข้าราชการ

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุ-
พรรณบุรี) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ตามท่าน
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดัง
ต่อไปนี้

๑. ตามที่กระทรวงมหาดไทยได้
มีคำสั่งบังคับให้ข้าราชการตามส่วน ภูมิภาค
ต้องเป็นสมาชิกของสโมสรข้าราชการ
ตามจังหวัดต่าง ๆ นั้น ย่อมหมายถึงครุ
ฑประจำบาลและครุเทศบาลจะต้องถูกบัง
คับให้เป็นสมาชิกของสโมสรด้วย รัฐบาล
ได้คำนึงถึงฐานะของครุ ประจำบาลและ

ครูเทศบาลโดยทั่วกันกรุงเทพฯ

๒. ครูประชาบาลและครูเทศบาลส่วนมากก่อนมีภูมิลำเนาและที่อยู่ สำนักโรงเรียนห่างไกลจากสถานที่ตั้งสโมสร ย่อมไม่มีโอกาสใช้สิทธิในสโมสรได้เช่นนี้ จะเป็นการสมประสงค์ของการจัดตั้งสโมสรเพียงไร และถาจะระงับการบังคับครูประชาบาลและครูเทศบาลให้จำต้องเป็นสมาชิกของสโมสรดังกล่าวแล้วจะได้หรือไม่ เพราะเหตุใด

ขุนสมอาหารหิตะคดี (รัฐมนตรี) : กระทรวงมหาดไทยขอตอบว่า

๑. ได้คำนึงถึงฐานะของครูเทศบาลและครูประชาบาลอยู่แล้วเหมือนกัน จึงให้เสียค่าบำรุงเป็นส่วนน้อย และยังได้คำนึงต่อไปว่าในจำนวนค่าบำรุงที่ครูประชาบาลจะต้องเสียไปจากการเป็นสมาชิกเพียงเล็กน้อยนั้นย่อมจะเป็นประโยชน์ส่วนใหญ่แก่ครูประชาบาลและครูเทศบาลเอง รวมทั้งเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมด้วย

๒. การที่จะให้บังคับครูประชาบาลและครูเทศบาลมิให้จำต้องเป็นสมาชิกของสโมสรข้าราชการนั้นเป็นเรื่องที่ทางราชการไม่ประสงค์จะขัดข้อง แต่ในเมื่อข้าราชการส่วนอื่นถูกบังคับแต่ครูประชาบาลและครูเทศบาลจะได้รับการยกเว้น

ในเรื่องที่จะอำนวยความสะดวกให้ ทวิกัน และหักเทียบกันเช่นนี้แล้ว ก็เป็นเรื่องที่ทางราชการไม่อยากจะทำเช่นนั้น ข้อที่ว่าครูประชาบาลและครูเทศบาลส่วนมาก ย่อมมีภูมิลำเนาและที่อยู่ สำนัก โรงเรียนห่างไกลจากสถานที่ตั้งสโมสร ย่อมไม่มีโอกาสใช้สิทธิในสโมสรได้เช่นนี้ จะเป็นการสมประสงค์ของการจัดตั้งสโมสรเพียงไรนั้น ในชั้นทางราชการไม่มีทางสงสัย เพราะสิทธิย่อมมีเท่ากัน หากแต่โอกาสเท่านั้นที่อาจต่างกันได้ แม้นักที่อยู่ใกล้ชิดกับสโมสรด้วยก็ตาม การใช้สถานที่สโมสรก็ย่อมจะต่างกัน การเป็นสมาชิกของสโมสรนั้น หากใช้เป็นเรื่องที่จะใช้แหล่งสโมสรเป็นที่เรียนเรื่องอย่างเดียว แต่เป็นที่ผูกพันและส่งเสริมคนในทางอบรมจิตใจและความรู้ให้เกิดสมาชิกธรรม จรรยา มารยาทและการสมาคม ทั้งเป็นที่เพิ่มพูนวิชาความรู้ให้กว้างขวางเป็นส่วนสำคัญ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : กระทั่งต่อไป ของนายร้อยโทอุต นิตยสุทธิ์ เรื่องการอุปถัมภ์ศาสนา ร.ท. อุต นิตยสุทธิ์ (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงธรรมการ ดังต่อไปนี้

รัฐบาลได้แถลงนโยบายว่า ในทางศาสนาจะ ปรับปรุง พระราชบัญญัติลักษณะปกครองคณะสงฆ์ให้ สมกาลสมัย และจะอุปถัมภ์การศึกษาตามความประสงค์แห่งรัฐธรรมนูญ ขอเรียนถามว่าการอุปถัมภ์ศาสนาตามความประสงค์ในรัฐธรรมนูญนั้น รัฐบาลมีนโยบายที่จะจัดการด้วยวิธีการอย่างไร และเวลานี้ทางรัฐบาลได้ดำเนินการอุปถัมภ์ไปแล้วเพียงใด

นายทองดี ฦกาพลินธุ์ (เลขาธิการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงธรรมการ) : กระทรวงธรรมการขอตอบว่า รัฐบาล โดยเฉพาะ กระทรวงธรรมการ ได้ให้ความอุปถัมภ์การศึกษาตามที่มีกฎหมายและระเบียบแบบแผนวางไว้ และโดยเฉพาะ พระพุทธศาสนา ได้ให้ความอุปถัมภ์เป็นพิเศษตามนัยแห่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ เท่าที่ได้ดำเนินงานมาแล้วก็มี เงินศาสนูปถัมภ์ซึ่งตั้งไว้ให้เป็นพิเศษในงบประมาณทุกปี และขณะนี้ทางการก็ได้ร่วมมือกับคณะสงฆ์จัดร่างพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ขึ้นใหม่ ให้รัดกุมยิ่งขึ้น ในส่วนปลัดภุ่ยอื่น ๆ เช่นระเบียบการศึกษาสมมติศาสนศึกษา ก็ได้เร่งรัดจัดให้เจริญยิ่งขึ้นอยู่เสมอ และในเวลานี้ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ พระราชทานพระบรมราชูป-

ถัมภ์ในการจัดแปลพระไตรปิฎกเป็นภาษาไทยเพื่อประโยชน์ในการศึกษาของพุทธศาสนิกชนทั่วไปอีกด้วย ซึ่งเป็นทางหนึ่งที่พระพุทธศาสนาได้รับความอุปถัมภ์

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : กระทั่งต่อไปของนายร้อยโทอุทิศ นิตยสุทธิ์ เรื่อง การขยายเขตเทศบาลออกไปตามท้องถิ่น

ร.ท.อุทิศ นิตยสุทธิ์ (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้

รัฐบาลได้แถลงนโยบายไว้ว่า การปกครองท้องถิ่นนั้น จะขยายการเทศบาลออกไปตามท้องถิ่นต่าง ๆ ขอเรียนถามว่า ถ้าเภอสีคิ้ว อำเภอสูงเนิน อำเภอปักธงชัย ในจังหวัดนครราชสีมา เป็นอำเภอที่มีการค้าขายมาก แผ่นดินหนาราษฎรมีจำนวนคับคั่ง และตั้งอยู่ใกล้ทางรถไฟ และมีถนนติดต่อถึงกัน เมื่อไรรัฐบาลจะได้ขยายการเทศบาลไปยังอำเภอเหล่านี้ และที่ล่าช้าอยู่เช่นนี้เพราะเหตุใด

ขุนสมาหารหิตะคดี (รัฐมนตรี) : กระทรวงมหาดไทยขอตอบว่า ตามนโยบายของรัฐบาลที่แถลงไว้ในเรื่องขยายการเทศบาลออกไปตามท้องถิ่น

ต่าง ๆ นั้น รัฐบาลมิได้นิ่งนอนใจได้สั่งให้สอบสวนความเป็นอยู่ของท้องถิ่นทั่วไปทุกจังหวัด เพื่อจะขยายการเทศบาลต่อไปอยู่ทุกเมื่อ ปัญหาเฉพาะหน้าในขณะอยู่ที่เรีกงก่อนหลังซึ่งจำจะต้องคำนึงถึงเหตุหลายอย่าง เช่นจำนวนราษฎรและรายได้อันจะพึงมีเป็นต้น เฉพาะอำเภอสีคิ้วและอำเภอสูงเนิน ได้พิจารณาตามรายงานของจังหวัดตามที่ขอตั้งเป็นเทศบาลตำบลมาแล้ว ปรากฏว่ามีรายได้น้อยจึงยังมิได้จัดตั้งในขณะนี้ ทั้งนี้เป็นเรื่องก่อนหลังเท่าที่วงเงินงบประมาณในประเภทเงินอุดหนุนจัดอำนาจให้ไว้ ส่วนอำเภอปักธงชัย ยังมีได้รับรายงานจากจังหวัด แต่เข้าใจว่าอำเภอนี้มีความสำคัญน้อยกว่าสองอำเภอจึงกล่าวมาแล้ว ในอำเภอที่กล่าวมาแล้วนี้เมื่อถึงเวลาอันสมควรก็จะได้ขยายการเทศบาลให้ต่อไป แต่ไม่ใช่ในขณะนี้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
 หมทวาระกระทุ้แล้ว ต่อไปขอให้พิจารณา
 ร่างพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้อง
 ที่ (ฉบับที่ ..) พุทธศักราช ๒๔๘๓
 ของนายจำลอง ดาวเรือง

นายจำลอง ดาวเรือง (มหา-
 สารคาม) : ข้าพเจ้าขอเสนอร่างพระราช

บัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ (ฉบับที่ ..) พุทธศักราช ๒๔๘๓ แก้ไขเพิ่มเติม โดยมีหลักการและเหตุผลต่อไปนี้

หลักการ แก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พุทธศักราช ๒๔๕๗ เพื่อให้การเลือกตั้ง การถอดถอนกำนันผู้ใหญ่บ้านเป็นการเหมาะสมแก่กาลสมัย กับเพื่อที่จะให้เลิกวิธีการเกณฑ์แรงงานของราษฎรโดยไม่มีสิ่งตอบแทน

เหตุผล ไทยได้ชื่อว่าอารยชาติ การปกครองส่วน ใหญ่ของประเทศก็ได้ดำเนินไปตามแนวที่อารยประเทศทั้งหลายนิยมกัน ทุกสิ่งทุกอย่างก็ได้จัดไป ในรูปที่ทันสมัย รูปที่เหมาะสมแก่ความนิยม รูปที่เหมาะสมแก่ความรู้สึกของประชาราษฎร แต่ก็ยังมีบางสิ่งบางอย่างที่เราอยากพร้อมและทันสมัยอยู่ เราสมควรจะได้จัดการแก้ไขปรับปรุงเพื่อให้เหมาะสมและรัดกุมยิ่งขึ้น เพื่อให้ทันสมัย และได้ส่วนเสมอกันกับส่วนราชการอื่นๆ

พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ของเราซึ่งได้ประกาศใช้เป็นกฎหมายตั้งแต่ พุทธศักราช ๒๔๕๗ นับเป็นเวลาเกือบ ๓๐ ปีมาแล้วนั้น ความเจริญของบ้านเมืองเราได้ล้ำหน้าไปก่อน

มาก ที่^๕มีผู้ใช้บุคคลที่เคียดแค้น โทษเคียด
 ทำความผิดอย่างร้ายแรงเป็นกำนันผู้ใหญ่
 บ้านแล้ว ความเลื่อมใสของราษฎรความ
 เคารพยำเกรงก็น้อยลง และยิ่งกว่านั้นจะ
 เป็นตัวอย่างแก่ราษฎร การใช้บุคคลที่เคียด
 แค้น โทษ อย่าง ร้าย แรง มา บังคับ บัญชา
 เป็นทางหนึ่งที่จะทำให้ราษฎรของเราเสีย
 ตามไปด้วย และ

(ข) เป็นผู้ที่มีความประพฤติเรียบร้อย
 ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ หรือมี
 ความประพฤติเสเพลเป็นอาชญา

ในข้อ (ข) ข้าพเจ้าได้เห็นความ
 บกพร่องในทำนองเดียวกัน คือว่าการที่
 ใช้ คน เสพยาเสพติด ให้ โทษ ซึ่งเป็นที่
 รังเกียจของคนทั่วไป แม้ในวงการสมา-
 คมทั่วไปก็ไม่ได้ได้รับความยกย่อง ทันท่า
 หากว่าทางการ จะ ใช้ บุคคล ที่ เสพยาเสพติด
 ให้โทษเป็นกำนันผู้ใหญ่บ้านอีก ก็หา
 ความยุติธรรม ความร่มเย็นเป็นสุข ให้
 ราษฎรได้โดยยาก บุคคล ชนิด นี้ มีทาง
 เดียวคือคิดเอาแต่ทาง ได้ของ ตน เป็น สิ่ง
 สำคัญกว่าประโยชน์และความสุข สมบูรณ์
 ของราษฎร การใช้บุคคลที่ติดยาเสพติด
 ให้โทษและประพฤติเสเพลแล้ว ความ
 สุขสำราญของราษฎรตามที่ รัฐ บาล แผลง
 ไว้ว่าจะให้ความสุขสำราญ แก่ ราษฎร ก็จะ

เป็นไปไม่ได้โดยยากยิ่ง และการใช้บุคคลพวก
 นี้ก็เป็นเครื่องมือนั่นหนึ่งในการบริหาร
 เพราะฉะนั้นบุคคลชนิดนี้ จึง ไม่สมควรที่
 จะให้เป็นกำนันผู้ใหญ่บ้าน

(ค) มีความรู้จบชั้นประถมศึกษา
 หรืออย่างน้อยต้องอ่านและเขียน หนังสือ
 ไทยได้

ข้อนี้ ข้าพเจ้าเขียนไว้เพื่อมุ่งจะ
 ช่วยให้การศึกษามีความนิยม ตีขึ้น และ
 เห็นว่าคน ที่ เรียน จบชั้นประถมศึกษาก็มี
 มาก พอจะเลือกเป็นกำนันผู้ใหญ่บ้านได้
 แล้ว และข้าพเจ้ายังได้เขียนข้อยกเว้นไว้
 ว่า เพียงให้อ่านและเขียนหนังสือไทย
 ได้ ก็เป็นอันว่าเข้าหลักสูตร คุณสมบัติที่
 จะรับเลือกตั้งเป็นกำนันผู้ใหญ่บ้านได้ ข้อ
 นี้ก็มีความประสงค์จะ ส่งเสริม ให้ ราษฎร
 ได้รับการศึกษาศีbungขึ้นเท่านั้น

(ง) มีสัญชาติเป็น ไทย ตาม กฏ-
 หมาย

ข้อนี้จะเห็นได้ว่ากำนันผู้ ใหญ่ บ้าน
 ของเราเวลานี้ เราไม่ได้เลือกเฉพาะคน
 ไทยเท่านั้น ตามกฎหมายเก่ามีเพียงว่า
 บุคคลที่อยู่ในบังคับสยามเท่านั้นเป็นกำนัน
 ผู้ใหญ่บ้านได้ ที่ บุคคลที่อยู่ในบังคับ

สยาม ไม่เฉพาะแต่คนไทยเท่านั้นที่อยู่ใน
 บังคับสยาม คือตามกฎหมายเขียนว่าบัง-
 คับสยามมีผลว่านอกจากคนไทยแล้วก็มี
 คนต่างศาที่เรานับถือตั้งเป็นกำนัน ผู้ใหญ่
 บ้านไต้ ที่นี้ในยามฉุกเฉินเช่นนี้ถ้าเรา
 เอาคนต่างศาเป็นกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน แล้ว
 ผลเสียจะมีอย่างไรบ้างหรือไม่ เรื่อง
 นี้ข้าพเจ้าเห็นข้อเท็จจริงเรื่องหนึ่ง คือ
 ในท้องถิ่นนี้ใช้ผู้ใหญบ้านเป็นเงินซึ่งอยู่ใน
 บังคับไทย และในคราวนั้นมีการบอย
 คอตสนักฎิ์บุนและทำให้ตลาดบั้นบวัน ผู้
 ใหญ่บ้านคนนั้นได้ใช้อำนาจฝ่ายปกครอง
 ชูเชิญราษฎร ให้ได้รับความเดือนร้อน
 เพราะเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจจับได้ใส่โทษ
 เรื่องเป็นอันจบลง

ที่ข้าพเจ้าเขียน บทกฎหมายเช่น
 ลงไป ก็เห็นว่ากาลข้างหน้าอาจจะมีเรื่อง
 เช่นนี้เกิดขึ้นอีกก็เป็นได้ นี่เป็นเรื่องคุณ
 สมบัติของกำนันผู้ใหญบ้าน ที่นี้ในมาตรา
 ๔ มุ่งหมายถึงการพ้นออกจากกำนันผู้
 ใหญ่บ้านในมาตรา นี้ไม่ผิดอะไรกับมาตรา
 ที่ข้าพเจ้าได้ชี้แจงมาแล้ว คือเมื่อออก
 จากผู้ใหญบ้านแล้วก็ต้องออกจากกำนัน
 ด้วยและเปลี่ยนจากอำนาจเทศบาลมาเป็น
 อำนาจข้าหลวงประจำจังหวัดที่นี้ในมาตรา
 ๑๑๕, ๑๑๗, ๑๑๘ เดิมนี้ ข้าพเจ้า

ขออภิปรายรวมกันดังนี้

ในมาตรา ๑๑๕, ๑๑๗, ๑๑๘

นี้ ให้อำนาจคณะ กรรมการ อำเภอ
 เรียกรราษฎรมาทำงานไต้ โดยมี ใต้ คัด ค้า
 ทอบแทนแต่อย่างใดนั้น ข้าพเจ้าขอเรียน
 ให้สมาชิกรายว่า ในสมัยประชุมสภา
 มัญ พ.ศ. ๒๔๘๑ นี้ข้าพเจ้าได้
 เคยเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้มาครั้งหนึ่ง
 แต่ก็ได้ตกไป แต่ที่ข้าพเจ้าได้นำมาเสนอ
 อีกครั้งหนึ่งนี้ ข้าพเจ้ามีเหตุผลที่จะ
 เรียนตามลำดับต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้าพเจ้าเห็นว่า กฎหมาย
 ฉบับนี้ สามีเหลือเกิน ในเรื่อง การ
 เกณฑ์แรงกัน ข้าพเจ้าคิดว่าเมื่อเราได้
 เปลี่ยนการปกครองจากสมบูรณาญา สิทธิ
 ราชย์มาเป็นประชาธิปไตยแล้ว เราควร
 จะคำนึงถึงว่า สิทธิเสรีภาพและเสมอภาค
 ของบุคคลนั้น ไม่ควรที่จะเสมอแต่ตัวหนึ่ง-
 สือเท่านั้นควรจะเสมอในทางปฏิบัติด้วย
 ที่นี้พูดถึงในทางปกครอง เวลานี้เรามากจะ
 ใช้อำนาจเกินเลยไป ซึ่งกฎหมายเขียนว่า
 ถ้าหากว่ามีความจำเป็นให้เรียกรราษฎร มา
 ทำไต้ แต่ในทางปกครองของเรามากจะ
 ใช้อำนาจเลยไป มักจะเรียกรราษฎรมา
 ไม่ว่า จะ จำเป็นหรือไม่ก็ขอ ให้มี โอกาส
 เกณฑ์แรงราษฎรก็เป็นการพอเพียง แล้ว
 อ้างว่า ประ โยชน์ ให้เกิดแก่ ราษฎรเอง

ความจริงก็จะเป็นเช่นนั้นไม่จริงอยู่ทางปกครองมีอำนาจที่จะเกณฑ์บุคคล และทรัพย์สินของบุคคลได้ในยามที่จำเป็นแต่ในทางปฏิบัตินั้นแม้ในยามไม่จำเป็นก็มีการเกณฑ์กัน โดยมิได้ให้ค่าตอบแทน และการเกณฑ์ก็มิใช่ทำกันเพียง ๒ วันหรือวันเดียว ซึ่งผู้ที่มีความเลื่อมใส ก็อาจจะเสียละม้ายได้ แต่ในเกณฑ์กันเวลานับเป็น สิบ ๆ วันเช่นราษฎรอยู่ที่อำเภอ ตำบล อำเภอ จังหวัดเลย เวลาเกณฑ์มาทำงาน ต้อง นำอาหาร และเครื่องมือมาเอง เดินทางถึง ๓ วัน ๓ คืน เช่นนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ถูกต้อง และการเกณฑ์กัน การบังคับกัน อย่างในสมัยที่มีการเรียกร้องดินแดนคืนนี้ เราก็ตำหนิประเทศอีกประเทศหนึ่ง ขอประทานโทษที่จะต้องกล่าวนาม คือ ประเทศฝรั่งเศส ว่าใช้การ.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่ใช่ เอาแต่ของเรา

นายจำลอง ดาวเรือง (มหาสารคาม) : ปกครองเมืองชนบังคับกันอย่างโน้นอย่างนี้ คล้าย ๆ กับว่าเราเองปลงอาบัติและล้างบาปตกแล้วแต่ความจริงเราเองก็ยังปลงไม่ตก เช่นนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า ในสมัยนี้เราควรจะเลิกการเกณฑ์แรงไ้แล้ว ในสมัยนี้ พระราช

บัญญัติ^๕ นอร์จะให้ความสุขสมบูรณ์^๖จริง ๆ แต่ว่ากฎหมายนี้จะใช้ทุกสมัยไม่ได้ ต้องใช้ให้เหมาะสมเป็นยุค ๆ คราว ๆ ไปกฎหมายซึ่งให้ความสุขสมบูรณ์แก่ครอบครัวแก่ชาวยุโรป ถ้าหากว่าได้ขนส่งเข้ามาในเอเชียแล้ว ก็จะเป็นเครื่องทรมาณปวงชนอย่างร้ายแรง ซึ่งเป็นทำนองเดียวกันกับเรื่องนี้ และในประการที่สำคัญที่สุดของการเกณฑ์แรงนี้ ข้าพเจ้าทราบว่า ในภาคกลางและภาคอื่น ๆ ก็ไม่เคยใช้กันเมื่ออยู่ในภาคอีสานเท่านั้นจะเป็นตัวกรณีอย่างใดก็ยังไม่ถึงที่สงสัยและความรู้สึกของราษฎรภาคอีสานจึงเข้าใจว่าตนเสมอภาคนั้น เสมอแต่ตัวหนึ่งสื่อเท่านั้น ที่ควรรู้สึกเช่นนี้อาจจะรุนแรงขึ้น โดยที่เขารู้สึกว่าตนเสมอภาคและอยู่ได้ร่มชงเดียวกัน ทำไมจะต้องถูกเกณฑ์แรง ความรู้สึกของราษฎรที่ถูกเกณฑ์แรงรู้สึกว่าเป็นเพียงราษฎรในเมืองชั้นของประเทศเท่านั้น เพราะคนภาคนี้ไม่ต้องถูกเกณฑ์ความรู้สึกของราษฎรที่ข้าพเจ้านำมาแล้วสู่สภา ฯ และที่กราบเรียนมานี้ ก็เพื่อจะให้สภาฯ วินิจฉัยว่าสมควรจะทำอย่างไร ความรู้สึกในเรื่องการเกณฑ์แรงนี้ ขอให้สภา ฯ ย้ำถือว่า

เป็นการเล็กน้อย ความจริงเป็นการกระทบทางจิตใจ อาจจะกลายเป็นเรื่องใหญ่โต ซึ่งนำความเสียหายมาสู่ประเทศไทยได้ และหวังว่ารัฐบาลนี้คงจะยินดียินดีรับผู้ตกชั้นไว้ด้วยดี

ขุนสมหารहितะคดี (รัฐมนตรี):

ร่าง พระราชบัญญัติฉบับนี้ รัฐบาลขอเรียนว่า เพียงแต่จะรับไปพิจารณา ก่อนรับหลักการ แต่ว่าในเมื่อผู้เสนอได้อภิปรายเหตุผลอยู่บ้างภายหลัง การที่รับไปนั้น ถ้าไม่สมประสงค์ก็เหมือนประหนึ่งว่ารับไปแล้วก็จัดการทิ้งเสีย แต่ว่าการรับไปนั้น เรารับแต่ของที่ดีและเลือกเอาแต่ของที่ใช้ได้ ถ้าใช้ไม่ได้ก็ไม่เอา เพราะฉะนั้นก่อนที่จะรับไป รัฐบาลขอแถลงเหตุผลเพื่อประกอบการรับว่า ใจความสำคัญที่ท่านผู้แทนอ้าง ข้อ ๑ จะให้เลือกกำนันผู้ใหญ่บ้านโดยตี่ชน และให้กำนันผู้ใหญ่บ้านมีหลักฐานและวิทยฐานะตี่ชน ข้อหนึ่ง อีกข้อหนึ่งว่าถึงการเกณฑ์แรงงานว่า ไม่เป็นการเหมาะสมในสมัยนี้ ในข้อที่ว่าคุณสมบัติของกำนันผู้ใหญ่บ้านนั้นหลักฐานควรจะต้องตี่ชน และการคัดเลือกควรจะต้องอย่างไรนั้น เป็นเรื่องซึ่งเราควรจะต้องรองกันไ้ภายหลังได้ ถ้า

ความประสงค์ของเราจะเดินไปอย่างไร ข้าพเจ้าขอเรียนว่าพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องถิ่นนี้ ความจริงแม้จะไม่มีคำว่าเป็นการเฉพาะกาล แต่เรามีพระราชบัญญัติเทศบาล ซึ่งข้าพเจ้าจำได้ว่า มาตรา ๑๐ ว่า ในที่ใดที่ใช้เทศบาลแล้ว ฐานะกำนันผู้ใหญ่บ้านนั้นหมดไป ที่นี้สรุปความสั้น ๆ ก็คือว่า พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องถิ่นเอง โดยอาการของพระราชบัญญัตินี้เป็นการชั่วคราว ในเมื่อเราใช้การเทศบาลเต็มตามท้องถิ่นแล้ว พระราชบัญญัตินี้คงจะหายไป แต่ก็มีทางที่จะคิดอยู่ได้ว่า เวลานี้เทศบาลเรานั้น จะจัดไปเต็มทั่วทุกจังหวัดทันด่วน ได้หรือไม่นี้ ดั่งที่เราได้ตอบกระทู้เมื่อครั้งก่อนว่า เราจัดเป็นชั้น ๆ เป็นอันดับ แล้วแต่เหตุการณ์และการเงินจะอำนวยให้ได้ เพราะฉะนั้นที่พระราชบัญญัตินี้ก็ใช้อยู่ ในขณะนี้พระราชบัญญัติเทศบาลยังไม่ใช้ไป ที่นี้การใช้เราจะใช้ไปในรูปไหน ก็คือว่าท่านสมาชิกคงจะจำได้ว่าข้าพเจ้าได้ตอบกระทู้ตามว่า กำนันผู้ใหญ่บ้านที่ทุกเขตเทศบาลครบแล้ว นั้น จะเอาไปไหน ข้าพเจ้าเห็นว่า ทางราชการมีความปรารถนาจะให้เป็นอย่างหนึ่งให้กำนันผู้ใหญ่

บ้านเป็นอยู่แบบเดียวกัน แล้วเราก็คัดเลือก และอีกแบบหนึ่งจะให้เป็นอย่างข้าราชการ แล้วการคัดเลือกก็ไม่มีผล แล้วที่หม่อมความก็ทำอะไรเกิดขึ้น ตั้งที่หาสมาชิกเห็นว่า เป็นได้มีการขอตงงบประมาณเรื่องตำรวจประจำตำแหน่ง ๆ นักมีความคิด ชักหมักคิดว่า จะเป็นกำนันผู้ใหญ่บ้านได้เพียงไรหรือไม่ ซึ่งรัฐบาลจะพิจารณาเรื่องนี้โดยรอบคอบ เพราะฉะนั้นปัญหาเรื่องกำนันผู้ใหญ่บ้านควรจะออกพระราชบัญญัตินี้ไปให้หรือไม่ ถ้าว่าในขณะที่ ข้าพเจ้าขอยืนยันว่า ข้าพเจ้าไม่รับหลักการ แต่จะรับไปพิจารณาเพราะเรายังกำลังปรับปรุงรูปการณีกัน อยู่และที่ว่าการเกณฑ์แรงงานเป็นของผิดนั้น ถ้าแม้ว่าจะกล่าวกันต่อ ๆ ไปว่าในหลักประชาธิปไตยควรไม่ควรจะมีการเกณฑ์แรงงาน ในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าได้ศึกษาหาหลักฐานมาหลายประการ และได้เห็นหลักฐานในราชการฉบับหนึ่ง เป็นหลักฐานของ ผู้มีความรู้พิเศษและผู้ชำนาญในทาง นิติศาสตร์ คือ นายอากียอง นายอากียอง ได้พิสูจน์ให้เห็นว่า เรื่องการเกณฑ์แรงงานนั้นหาเป็นการฝ่าฝืนต่อระบอบประชาธิปไตยไม่ และอีกประการหนึ่งข้าพเจ้ามีเหตุ

ผลที่จะสนับสนุนให้เห็นได้ว่า อย่างที่ต่างประเทศได้เห็นว่า เลเบอร์เซอร์วิส (Labour Service) คือการสละแรงงาน มีวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าขอเรียกสั้น ๆ ว่า "อาสาแรงงาน" คือพลเมืองทุกคน จะต้องทำหน้าที่อาสาแรงงานเพื่อส่วนรวม และถ้าพูดถึงในชั้นข้าพเจ้าเข้าใจดีว่าเรามี เยอรมัน แต่ไม่ใช่ระบอบประชาธิปไตย และถ้าจะค้นหลักฐานแล้ว อเมริกาก็มี และอินเดียก็มี และเขาได้ถึงว่า การเกณฑ์แรงงานให้แก่เอกชนด้วยแล้วเขาไม่สนับสนุน แต่จะสนับสนุนถ้าเพื่อประโยชน์แห่งสาธารณะ แล้วตั้ง นั้น ในระบอบประชาธิปไตย ย่อมสนับสนุนได้ทำน จะแสดงให้เห็นได้ว่า ระบอบประชาธิปไตยนั้นเป็นระบอบหมู่ ระบอบคณะ เป็นระบอบสามัคคีการทำงานร่วมกันด้วยเสียสละเพื่อสาธารณะ นั้นย่อมนำไปสู่ความสามัคคี อันเป็นรากฐานแห่งระบอบประชาธิปไตยนี้ เหตุผลตามที่ข้าพเจ้าได้ศึกษามาอย่างนี้ เพราะฉะนั้น การที่เราจะลงมติเรื่องนี้อย่างไร ข้าพเจ้าขอชี้แจงสั้น ๆ และข้าพเจ้าจะรับร่างพระราชบัญญัติ นี้ไป จะเห็นสมควรอย่างไร ก่อนที่สภาฯ นี้จะรับหลักการ

นายจำลอง ดาวเรือง (มหา-
 สारคาม) : ข้าพเจ้าขอแสดงความ
 ยินดีมากที่รัฐบาลจะ รับร่างพระราชบัญญัติ
 นี้ไปพิจารณา แต่ว่าได้ฟังตามคำ
 ชี้แจงของท่านรัฐมนตรี เมื่อสักครู่ นี้แล้ว
 ก็เป็นท่านเองที่จะรับไป แต่จะพิจารณา
 ได้เพียงไร นั้นเป็น สิ่งที่ไม่กล้ารับรอง
 ท่านรัฐมนตรีชี้แจงอย่างนั้น ข้าพเจ้า
 จึงอยากจะเรียนถามว่า โดยเฉพาะเรื่องกำ-
 นันผู้ใหญ่นั้น เป็นอันว่าข้าพเจ้าไม่
 ตัดใจ แล้วแต่ทางราชการจะเห็นสมควร
 ใดๆ และปัญหาในเรื่องการเกณฑ์
 แรงงานนั้น ท่านอ้างว่าไม่ขัดกับหลัก
 ประชาธิปไตยแล้ว ข้าพเจ้าก็มีเหตุผลที่
 จะชี้แจงให้สภาฯ ทราบเล็กน้อย ที่ว่าการ
 เกณฑ์แรงงานไม่ขัดกับหลักประชาธิปไตย
 ตามความหมายที่ท่านรัฐมนตรีชี้แจง
 ตามความหมายน่าจะเป็นการเกณฑ์แรง
 สมัคใจหรือเป็น ไปโดย สม่ำเสมอ ซึ่งมี
 การเกณฑ์แรงทั้งประเทศ หรือวิธีการ
 ดังนี้เป็นวิธี ทั้งประเทศ จะต้องกระทำ
 และเป็นไปทำนองวัฒนธรรมไม่ใช่ทำนอง
 กฎหมาย ถ้าวิธีเกณฑ์แรงเป็นทำนอง
 กฎหมาย และกฎหมายใช้บังคับในส่วน
 ภูมิภาคบางส่วน และในอีกส่วนหนึ่ง และ
 อีกภาคหนึ่งการ ใช้กฎหมายทำนองนี้ข้าพ-

เจ้าก็เห็นว่ายังไม่เต็มใจที่จะให้ทางรัฐบาล
 รับไป และอยากจะให้สภาฯ นอกรีบไป
 โดยแจ่มแจ้งว่าเราจะไปวางกันในรูปไหน
 ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
 เมื่อ ไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
 ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย
 ร.ต. ถัด รัตนพันธุ์ (พิทลุง)
 : ร่างพระราช บัญญัติฉบับนี้ ข้าพเจ้า
 เห็นว่าควรจะอภิปรายกันต่อไป เพราะว่า
 ผู้เสนอไม่ยอมให้รัฐบาลรับไป ข้าพเจ้า
 ขออภิปรายว่า ตามที่ผู้เสนอเสนอมา ใน
 มาตรา ๓ มาตรา ๔ เพิ่มนั้น เวลานี้
 ข้าพเจ้าทราบว่รัฐบาลได้ทำอยู่แล้ว และ
 เป็นการภายใน เพราะฉะนั้นไม่สู้จำเป็น
 ที่จะต้องไปกวัดข้นมากมายนัก เพราะ
 ถ้าจะแก้ไข พระราช บัญญัติฉบับนี้ จะ
 ต้องแก้ไขกันมาก ส่วนในมาตรา ๑๑๕,
 ๑๑๗ และ ๑๑๘ เดิมนี้ ข้าพเจ้าขอ
 อภิปรายรวมกันว่า การช่วยเหลือให้
 พระราช บัญญัติ สกษณะ ปกครองท้องที่
 ผู้เสนอขอแก้ไขนั้น ไม่ใช่เป็นประโยชน์
 ของรัฐหรือส่วนของบุคคลใด ๆ เพื่อแก้
 ส่วนรวม หรือผู้ออกแรงโดยตรง และ
 ตามที่เสนอใช้คำว่า "เกณฑ์" ในพระ-
 ราชบัญญัติก็ทำให้ คำว่า "เกณฑ์" หมายได้
 เป็นแต่ว่าขอแรงช่วยกันทำเพื่อประโยชน์
 ส่วนรวมเท่านั้น และการออกแรงช่วย

เหลือตามพระราชบัญญัตินี้ มิได้ขอแรง
กันจนพรวดพราด จนไม่มีเวลาทำมาหากิน
ก็หาไม่ได้ รัฐบาลได้อนุมัติให้เจ้าหน้าที่
ขอแรงตามที่เห็นสมควร เช่นในฤดูทำนา
หรือการทำมาหากินเป็นต้น ก็ไม่ขอแรง
ใดๆ ให้เป็นการเดือดร้อน ผู้ที่เสนอ
อ้างว่า เพื่อหลักประชาธิปไตยนั้น ข้าพ-
เจ้าเห็นว่ายังไม่ดี เพราะตามรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๑๕ ก็ได้บ่งไว้ว่า ราษฎรทุกคน
ผู้เป็นเจ้าของ ประเทศจำเป็น จะต้องช่วย
กัน ต้องมีข้อความดังต่อไปนี้ "บุคคลมี
หน้าที่เคารพต่อกฎหมาย และมีหน้าที่
ป้องกันประเทศ ช่วยเหลือราชการโดย
ทางเสียภาษีและอื่น ๆ ภายในเงื่อนไข
และโดยอากรที่กฎหมายบัญญัติ" นี้ก็
เห็นได้ว่า บุคคลทุกคนจะต้องช่วยกัน
และถ้าจะแก้เฉพาะมาตรา ๑๑๕ มาตรา
๑๑๗ มาตรา ๑๑๘ เท่านั้น ก็ยังไม่
เป็นการพอเพียง จำเป็นจะต้องแก้พระ-
ราชบัญญัติการเกณฑ์จ้าง พระราชบัญญัติ
ลักษณะการเกณฑ์ทหาร พ.ศ. ๒๕๗๔
และกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗
ด้วย นอกจากนี้การเกณฑ์แรงก็ยังมีย
อยู่ เป็นต้นว่าสภา ข้าราชการพระราช
บัญญัติ การชลประทานส่วนราษฎร เป็น
ต้น นี้ก็เป็นารเกณฑ์กันตรง ๆ แล้ว

นั้นทำไมจึงทำได้ พระราชบัญญัติทำนอง
นี้ได้แก้มาหลายครั้งหลายหนแล้ว ข้าพ-
เจ้าจำได้ว่าในสมัยที่ ๒ ชุดที่ ๑ นาย
กิมทะ ผู้แทนจังหวัดตราดได้เสนอมาครั้ง
หนึ่งแล้วก็ตกไป และในสมัยที่ ๒ ชุดที่
๒ ขุนวรสิขรัฐอุดรเวทย์ ผู้แทนราษฎร
จังหวัดหนองคาย ได้เสนอเข้ามาที่ตกไป
ที่ในสมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓ ผู้เสนอกันเดียว
กันเสนอเข้ามาใน สมัยที่แล้ว ก็ตก ไปอีก
ตกไปถึง ๒ ครั้ง ๒ รายแล้ว ข้าพเจ้า
เห็นว่าไม่ควรรับไว้พิจารณา จึงเห็นว่า
ให้ตกตามไปด้วย

นายพัน พรหมพิทธิกุล(บุรีรัมย์):
จากคำของผู้เสนอและผู้ค้านเราก็มา
ลงจุดอันเดียวกันว่า การเกณฑ์แรงอยู่ใน
รูปที่ไม่เหมาะสม และท่านรัฐมนตรี
เองก็ว่าอยู่ในรูปเหมาะสม หน้าที่อยู่ใน
รูปที่เราอาสาและร่วมแรงกันเพื่อปฏิบัติ
ในส่วนรวม แม้ในระหว่างนี้ก็เป็นไป
ในทำนองนั้น หากแต่ว่าวิธีการอันได้
ปรากฏแก่ตาของผู้ร่างและผู้สนับสนุน
นั้นอยู่ในรูปที่ขู่เข็ญ นั้นจึงไม่เป็นการ
เหมาะสมในปัจจุบันนี้ แต่ส่วนกฎหมาย
จะเขียนอย่างไรนั้นย่อมอยู่ในรูปที่สภา ข
นี้จะวินิจฉัยแก้ไขปรับปรุงให้เหมาะแก่
สภาพการณ์ และที่เราพูดกันอยู่เช่นนั้น

ในที่สุดก็ลงจุดเดียวกันว่า เพื่อให้ราษฎร
 ได้มีโอกาสทะนุถนุงประเทศเช่นเดียวกัน
 เว้นแต่ มาข้อใจด้วยวิธีการ และ ถ้อยคำ
 พูดเนื่องด้วย ความหมายของกฎหมายเก่า
 นั้นอยู่ในรูปที่เป็นารชู้เชื้อบังคับ จึงแก้
 ไขและเปลี่ยนแปลงารชู้เชื้อบังคับนั้นให้
 เป็นไปใน รูปความ สมัคใจทั้ง หมดข้อนี้
 ผู้เสนอเองก็น่าจะ ไ้ทราบ ไว้บ้างว่าการ
 ลกกรร่วมแรงอยู่ในรูปวัฒนธรรมเสีย
 สละร่วมกัน ข้าพเจ้าได้เคยพบเห็นกิจการ
 ทำนองนั้นมา เป็นต้นว่าการร่วมแรงไป
 ทำถนนหนทางกั้ทำนา ห้วยหนองคลอง
 บึงกั้ หรือทำกิจการเพื่อประโยชน์ส่วน
 รวมกั้ ไม่ได้คำนึงรูปเดียวกับการ
 ชลประทานส่วนราษฎรซึ่งสภาฯ นี้ได้
 อนุมัติและประกาศใช้เป็นกฎหมายดังที่ผู้
 กำนได้กล่าวเมื่อกัน เขากระทำในรูปที่
 ว่าชู้เชื้อบังคับให้มา อย่างที่ผู้เสนอกล่าว
 ว่าระยะตั้ง ๓.๐๐๐ เส้นก็เกณฑ์มาต้อง
 หาเสบียงอาหารเครื่อง ไม่เครื่องมือมาทำ
 งาน ถ้าหากว่าเราปรับปรุงเพื่อทะนุถนุ
 รุงในข้อนั้น ซึ่งไม่กระทบกระเทือนต่อ
 การทำการ ไม่กระทบกระเทือนต่อจิตใจ
 ในอันที่เห็น ได้ว่าถูกชู้เชื้อบังคับใช้อย่าง
 ทาส แล้วก็น่าที่สภาฯ นี้จะอนุมัติให้
 เหมาะสมเป็นพระ ราช บัญญัติ ที่เหมาะสม

กับยุคสมัย แต่อย่างไรกั้ที่เราจะเอามา
 คำที่พูดกันเดียวกันว่าเราจะมาเอาเป็นกฎ-
 หมายหรือไม่เป็นกฎหมายและออกหรือไม่
 ออกกั้ น่าเสียใจ ข้าพเจ้า ในฐานะที่เป็นผู้
 รับรองก็อยากจะขอร้องให้ผู้เสนอยินยอม
 ในอันที่จะ มอบให้รัฐบาลรับไปพิจารณา
 เพราะว่าจะไม่ออกนั้นทำความเดือดร้อน
 คือว่าปรับ ปรุงให้เหมาะแก่ สภาพ การณ์
 และ ท่าน รัฐมนตรี กั้ แจงว่าเรา ควรจะ
 ปรับในรูปความร่วมมือร่วมใจ เพราะ
 ฉะนั้นจุดประสงค์ของร่าง พระราชบัญญัติ
 ฉบับนี้ กั้สำเร็จอยู่แล้วที่ รัฐบาลรับไป
 พิจารณาแล้ว ทั้งผู้เสนอและผู้สนับสนุน
 กั้ ใคร จะเห็น ผล ของ การ เรียก ร้อง ของ
 ราษฎร เพื่อให้บรรลุผล สมความมุ่ง
 หมายโดยรวดเร็ว เพราะฉะนั้นในข้อนี้
 รูปการอันนี้จะปรากฏผลเป็นรูปการสมกับ
 ความมุ่งหมายของราษฎรเมื่อใด

ขุนสมาหารหิตะคดี(รัฐมนตรี) :
 ที่ท่านว่าตรงกันแล้ว อันที่จริงก็เป็น
 ของถูกซึ่งไม่มีเหตุผลที่จะชี้แจงอีก คือว่า
 ที่ร่างเก่ากับที่ร่างใหม่มันก็รูปอันเดียวกัน
 แต่ที่เราพูดกันว่าวิธีเกณฑ์ก็ราษฎรก็เสีย
 ทำเสมอ และอย่างบางคน คือไปเกณฑ์
 เขารุ่นแรงไป และนั่นก็เป็นเรื่องบุคคล
 ซึ่งปัญหา นกระทบกระ เทือนกัน อยู่เสมอ

และที่ข้าพเจ้าว่าจะรับไปนั้น เราจะได้พิจารณาในสิ่งที่เป็นไปได้หรือไม่ได้ ถ้ารับไปแล้ว ถ้าข้าพเจ้าไม่แข็งแรงแล้วรับไปโดยมิได้มีอะไรพูดนั้นแล้ว ก็เพราะทุกสิ่งทุกอย่างย่อมเริ่มบร่อยแล้ว เพราะฉะนั้น ความจริงเราได้ประโยชน์ตรงกัน เพื่อสงวนเวลาให้รัฐบาลรับไปดีกว่า

นายจำลอง ดาวเรือง (มหาสารคาม) : เมื่อท่านรัฐมนตรีรับรอง เช่นนี้ ข้าพเจ้าก็ยอมให้ท่านรับไปพิจารณา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย เมื่อผู้เสนอยอมให้รัฐบาลรับไปพิจารณาเช่นนั้น จะมีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

นายทองม้วน อัดถากร (มหาสารคาม) : เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญที่ควรพิจารณาโดยรอบคอบ ก่อนที่รัฐบาลจะรับไปพิจารณา ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นเคียดเป็นแค้นแทนราษฎรมาเป็นเวลานานแล้ว เพราะฉะนั้นไม่สมควรอย่างยิ่งที่จะให้รัฐบาลรับไปพิจารณาในเรื่องนี้ เพราะถ้ามีกฎหมายอยู่เช่นนั้นแล้วก็เท่ากับเป็นเครื่องมือให้ผู้ที่รัฐบาลไปได้อบรมไว้ให้ตีเพ่งปฏิบัติ การแก่ราษฎร อย่างดีแล้ว ก็เกิดความเคียดร้อนแก่ราษฎรเป็นอย่างมาก ถ้ามีกฎหมายเช่นนั้นอยู่ก็เป็น

เครื่องมือของฝ่ายปกครองที่จะใช้อำนาจกดขี่ราษฎร ตั้งข้าพเจ้าขอยกตัวอย่างเพื่อเรียนต่อประธานสภาฯ นว่า ถ้าหากสมมติว่า ข้าราชการในอำเภอหนึ่งต้องการเรียไรเงินจากราษฎรคนละ ๕ สตางค์ ๑๐ สตางค์ ถ้าเขาไม่มีจะให้มันจะส่งแกไปทำถนนหนทางนั้น เพราะที่นี้ไม่รู้สักอะไรต่ออะไรร้อยแปด หาข้อแก้ที่จะให้ทำไปตามความประสงค์ เช่นนี้เป็นต้น หากว่ารัฐบาลยังไม่สามารถจะปรับปรุงคนของตน ให้เป็นผู้ที่เคร่งครัดในวินัยแล้ว ก็สมควรอย่างยิ่งที่จะรับหลักการและพิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้ต่อไป เคยมีตัวอย่างเป็นอันมากในการที่ศาลได้ตัดสินลงโทษบุคคลผู้ฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าหน้าที่ แต่ความจริงเขาไม่ได้ฝ่าฝืน แต่เขาไม่ไปก็หาว่าขัดคำสั่งและ ฟ้องศาลศาลถึงโทษ แต่การที่ลงโทษราษฎรไม่สามารถจ้างทนายความมาสู้ความได้ เพราะฉะนั้นก็ยอมรับว่าตนฝ่าฝืน แท้จริงเขามีได้ฝ่าฝืน เขาหาได้ฝ่าฝืนตามกฎหมายนี้ไม่ ความจริงเขาฝ่าฝืนตามเรื่องนี้ ศาลถึงโทษ ทางศาลไม่ต้องล้มอะไรเลย เมื่อเขารับรองเช่นนั้น และอีกประการหนึ่ง ข้าพเจ้าขอเรียนว่า เราได้ออกพระราชบัญญัติ ประมวลรัษฎากร ได้เก็บเงินจากราษฎรเพื่อบำรุงท้องที่ เงินจำนวนนั้นก็

ความประสงค์อย่างหนึ่งที่จะบำรุงท้องที่
ถนนหนทางให้ราษฎรไปมาค้าขายได้รับความสะดวก แต่กฎหมายฉบับเดิมซึ่ง
สมัยก่อนได้ประกาศใช้กฎหมายนั้นแล้ว
ก็เห็นว่าเป็นการพิน สมัยอย่างเหลือเกิน
แล้วก็เห็นว่าไม่ควรจะให้มืออีกต่อไป และ
อีกประการหนึ่งกฎหมายฉบับนี้ ไม่เสมอ
ภาคแก่ราษฎร เช่นบางท้องที่ได้อธิบาย
ภาคพระราชบัญญัติเกณฑ์จ้าง สำหรับ
ภาคอีสาน เช่น จังหวัดมหาสารคาม และ
จังหวัดอุดร และจังหวัดขอนแก่น เช่นนี้
ยังไม่ได้อธิบายเลย เมื่อทางการประ
สงค์จะใช้แรงงาน ราษฎรก็เรียกเอาตาม
ชอบใจ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะไม่สมควรอย่างยิ่ง
ในการที่กฎหมายฉบับนี้ตกไป ข้าพเจ้า
ขอคัดค้าน ไม่ยอมให้รัฐบาลรับไป
พิจารณา เพื่อสภาฯ นี้จะได้โต้เถียงอย่าง
รอบคอบต่อไป และยังมีเรื่องอีกมากที่
จะพูด เพราะมันจะเป็นการรุนแรงไป

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :

ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น
ควรมอบเรื่องนี้ให้รัฐบาลรับไปพิจารณา
ก่อนรับหลักการ ขอให้ไปปรึกษาหารือ

สมาชิกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :

สมาชิกมือพร้อมเพรียงกัน เป็นอันว่า

มอบเรื่องนี้ให้รัฐบาลรับไปพิจารณา
ก่อนรับหลักการ ในวาระต่อไปขอให้พิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการเลี้ยง
สุนัข พุทธศักราช ๒๔๘๓ ของนายถวิล
กุดล

นายถวิล กุดล (ร้อยเอ็ด) :

เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๒ ปรากฏว่ามีบุคคล
ซึ่งได้รับภัยจากโรคกลัวน้ำ เป็นจำนวน
๑,๑๖๒ คน ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๗๒
เป็นต้นมาปรากฏว่าบุคคลซึ่งได้รับภัยจาก
โรคกลัวน้ำได้เพิ่มขึ้น ๆ จนกระทั่ง
พ.ศ. ๒๔๘๑ ปรากฏว่ามีบุคคลซึ่งได้
รับภัยจากโรคนี้เป็นจำนวน ๓,๑๘๕ คน
ซึ่งสูงกว่าปี พ.ศ. ๒๔๗๒ ซึ่งข้าพเจ้าได้
เรียนมานั้น เป็นจำนวนสองพันกว่าคน
เพียงจำนวนเท่านี้ข้าพเจ้าคิดว่า เป็นเหตุ
ผลที่สมควรอย่างยิ่งที่จะนำกฎหมายฉบับ
นี้มาเสนอต่อสภาฯ ตัวเลขซึ่งข้าพเจ้า
เรียนมานั้น เป็นตัวเลขซึ่งข้าพเจ้าไปเก็บ
มาจากสถานเสาวภาซึ่งเป็นสถานที่บำบัด
โรคชนิดนี้ แต่ตัวเลขอื่น ๆ ซึ่งสถาน
เสาวภาไม่อาจจะรวบรวมได้นั้น ข้าพเจ้า
คิดว่ายังมีอยู่อีกเป็นจำนวนมาก เพื่อที่จะ
ป้องกันไม่ให้คนได้รับภัยจากโรคกลัวน้ำ
ดังกล่าวนี้ ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าสภาฯ นี้
ควรจะได้ออกกฎหมายเพื่อควบคุมการ

เลี้ยงสุนัข

เหตุผลที่ข้าพเจ้าขอเรียน ต่อที่ประชุมก็คือ การปราบปรามสุนัขซึ่งเรากระทำอยู่ในทุกวันนี้ ทุก ๆ ท่านคงทราบแล้วว่า กรมสาธารณสุขได้ปราบสุนัขเดือนทุก ๆ ปี แต่การปราบสุนัขซึ่งได้เรียนมานี้ ปราบได้เฉพาะสุนัขเดือนซึ่งไม่มีเจ้าของเท่านั้น ส่วนสุนัขซึ่งมีเจ้าของนั้น เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจจะไปทำหรือแต่ต้องได้ไม่การที่ข้าพเจ้าเสนอกฎหมายฉบับนั้นมา ข้าพเจ้าไม่มีความประสงค์จะฆ่าสุนัขให้หมดข้าพเจ้ามีความประสงค์ที่จะร้องขอให้เจ้าของสุนัขทุก ๆ คนที่เลี้ยงสุนัขวันนี้ได้ใช้ความระมัดระวังเอาใจใส่แก่สุนัขของท่านตามสมควร อย่าปล่อยปละละเลยจนจะเป็นภัยแก่สาธารณสุขทั่ว ๆ ไป ความจริงกฎหมายฉบับนี้ได้มีเสียงคัดค้านมาแล้วตั้งแต่อยู่ข้างนอกข้าพเจ้าพอที่จะสรุปคำคัดค้านได้บางประการ

ประการที่ ๑ ท่านมองเห็นความสำคัญของสุนัขในการเฝ้าบ้าน ในประการนี้ข้าพเจ้าก็เห็นพ้องด้วย เพราะเหตุที่ข้าพเจ้าเห็นพ้องด้วยนี้ ข้าพเจ้าจึงจำกัดไว้ในหลักการ ของกฎหมายนี้ว่าได้ข้าพเจ้าขอควบคุมสุนัขเฉพาะที่อยู่ในเขต

เทศบาลที่ข้าพเจ้าเห็นสมควรจำกัดภายในเขตเทศบาลนั้น ก็เพราะเหตุว่าท้องที่ซึ่งเราได้ยกฐานะเป็นเทศบาล เป็นท้องที่ซึ่งมีชุมชนอยู่หนาแน่น เมื่อมีชุมชนอยู่หนาแน่นสิ่งปฏิกูลย่อมมีมาก สุนัขก็ย่อมมีมากอยู่ด้วย เพราะฉะนั้นจึงได้จำกัดหลักการไว้ว่าจะควบคุมเฉพาะภายในเขตเทศบาลเท่านั้น และข้าพเจ้าเห็นใจรัฐบาลเสมอว่า ในการเสนอกฎหมายใด ๆ นั้นย่อมเป็นการผูกภาระให้แก่ท่านในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าก็หลีกเลี่ยงเสีย ไม่ให้รัฐบาลมีภาระในเรื่องนี้ และได้มอบภาระให้แก่เทศบาลซึ่งเป็นเจ้าของท้องที่นั้น ๆ นั้นเป็นประการที่หนึ่ง

อีกประการหนึ่ง ข้อวิตกของสมาชิกหลายท่านก็คือ ปัญหาเรื่องค่าธรรมเนียม ค่าธรรมเนียมที่ท่านไม่สมควรจะชั่งใจแม้แต่เล็กน้อย เมื่อทางเทศบาลทำประโยชน์ให้แก่ประชาชนแล้วประชาชนก็ควรจะให้สิ่งตอบแทนแก่เทศบาลนั้นบ้างแต่อย่างไรก็ดีตามร่างซึ่งข้าพเจ้าเสนอมานี้ข้าพเจ้าไม่ได้ผูกมัดว่า เทศบาลจำเป็นต้องเก็บค่าธรรมเนียมการเลี้ยงสุนัข ข้าพเจ้าปล่อยให้เทศบาลแต่ละเทศบาลพึงใช้ดุลพินิจเอาเองว่า ควรจะเก็บค่าธรรมเนียมการเลี้ยงสุนัขหรือไม่ กฎหมายเล็ก ๆ

ฉบับนี้ข้าพเจ้าเข้าใจว่า เหตุผลเล็กน้อยที่
 ข้าพเจ้าขานแจงมานั้น ก็จะเป็นการเพียง
 พอ ข้าพเจ้าขอรับรองว่าโปรดอย่าเห็นแก่
 ชีวิตของสุนัขซึ่งกว่าชีวิตของบุคคล เพราะ
 ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอรับรองต่อสภา ฯ นี้เพื่อ
 ให้ ราษฎร ได้รับ ประโยชน์จาก กฎหมาย
 ฉบับนี้ และเพื่อให้เจ้ ของสุนัขเขาใจใส่
 และใช้ความ ระ มัดระวัง อย่าให้สุนัขของ
 ตนเป็นภัยแก่ประชาชนเท่านั้น เพราะ
 ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงหวังว่าสภา ฯ คงจะรับ
 หลักการ

ขุนสมุหการหิตะคดี (รัฐมนตรี):

ก่อนอื่นรัฐบาลจำต้องขอ ขอขอบคุณ ท่านผู้
 เสนอที่ให้มีนโยบายตรงกับรัฐบาลคือว่า
 ในเรื่องรัฐบาลได้ร่างไว้แล้วเหมือนกัน
 แต่รัฐบาลเห็นว่ายังไม่จำเป็นที่จะต้อง
 ออกใช้ โดยมีเหตุผลที่จะได้เรียนต่อ
 สภา ฯ ดังต่อไปนี้ คือ

พระราชบัญญัติ ฉบับนี้เป็นพระราช
 บัญญัติ ประเภทเดียวกันกับ พระราช
 บัญญัติ สาธารณสุข ในพระราช บัญญัติ
 สาธารณสุขนั้นว่าด้วยการกำจัดโรค เพื่อ
 อนามัยไฮโคโรกโสมอะไรต่าง ๆ เรามี
 หลายเรื่องอยู่ในนั้น และเรื่องนั้นก็
 เป็นเรื่องหนึ่งอยู่ในพระราชบัญญัติ นี้ รัฐบาล
 ก็ได้ร่างไว้เรียบร้อยแล้ว แต่รัฐบาล

ได้มาคำนึงถึงแล้วตั้ง นี้คือใน บรรดา กฎ-
 หมาย สาธารณสุขนั้นเป็นกฎหมายวิธี การ
 ปลีกย่อย หากใช้กฎหมายหลักใหญ่ไม่
 แต่ กฎหมายวิธี การ ปลีกย่อย เช่นนี้เป็น
 กฎหมายที่ใกล้ชิดกับ ราษฎร ซึ่งราษฎร
 จะต้องทำอยู่ทุกขณะตั้งแต่เช้าจนตลอดวัน
 หนักการที่บังคับความเป็นอยู่ของเขา เช่น
 เขาเคยรู้สึกสกปรกโสมมทั้งอะไรก็ตามถนน
 เราออกกฎหมายบังคับนั้นสนใจกันอยู่ทุก
 ขณะทุกชั่วโมง เรื่องดังนี้เป็นเรื่องซึ่ง
 ทาง รัฐบาล พยายาม ระ มัด ระวัง มากกว่า
 เราจะต้องพยายามทำไปแต่ที่ละอัน ๆ ให้
 เขาเกิดความพอใจและนับ ถือในผลที่เขา
 กระทำนั้นด้วย เราจะออกกฎหมายไป
 บังคับเขาให้เขาทำทุกอันทีเดียวนั้น หาก
 ควรเป็นดังนั้นไม่ ดังจะเห็นได้ว่าเรามี
 พนักงานเทศบาลรับขยะมูลฝอย พอพนักงาน
 งานเทศบาลเลยไปทางนีกทางอีก เพราะ
 ฉะนั้นปัญหาเรื่องการรักษา ความสะอาด
 ของพระนครให้ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ
 นั้น ในฝ่ายเจ้าหน้าที่ของเราเองนั้น
 ข้าพเจ้าเข้าใจว่ามีเปอร์เซนต์น้อยเต็มที
 ในฝ่ายราษฎรนั้น ควรจะต้องทำตัวเพื่อ
 สนับสนุนในกิจการนี้ด้วยผลจึง จะได้เต็ม
 ที่ ดังข้าพเจ้าชักตัวอย่างเรื่องขยะมูลฝอย
 มาให้ ท่าน เห็นเป็น ต้น รัฐบาล รู้สึกว่า

พระราชบัญญัติ เป็น พระราชบัญญัติ
ฝึกความรู้สึกของคนในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ
อยู่ทุกขณะ และเป็นเรื่องซึ่งจะต้องให้มี
ความเคยชิน เมื่อเคยชินเสียแล้ว ความรู้
สึกก็เกิดขึ้น เราจึงค่อยปล่อยทีละอัน ๆ
ไป

ทีนี้ เฉพาะ พระราชบัญญัติฉบับนี้
นี้ คิดว่าเราเอาไว้ปล่อยในคราวหน้า
ดีกว่าแต่ พร้อมไปกับในขณะที่เรายังไม่
ออกนี้ เราก็ได้พยายามหาทางป้องกันว่า
เราหนักไปในทางเจ้าพนักงานของเราเอง
คือปราบเถกติกว้า เพราะการที่ร่วมมือ
ปราบในเรื่อง อย่างนี้เพิ่มขึ้นมาอีกนั้น
ภาระของราษฎรย่อมจะมาก การที่ต้อง
ช่วยเหลือด้วยแรงงานนั้นก็ยังเป็นที่ว่า
รังก่อนอยู่ซึ่งปัญหาที่ผ่านมาเมื่อก่อน แต่
การช่วยเหลือด้วยเรื่องค่าธรรมเนียมนั้น
เป็นเงินทอง แล้วความรู้สึกในเรื่อง
ระบอบเทศบาลนั้น จะไปได้ช้า ที่รัฐ-
บาลคิดว่าจะลงมือทำก่อน เมื่อราษฎร
เห็นประโยชน์แล้วเราก็จะได้ออกกฎหมาย
มาบังคับเขาอีกทีหนึ่ง เมื่อเขารู้สึกว่า
การเลี้ยงสุนัขเป็นประโยชน์แล้ว การจะ
ปล่อยสุนัขให้ออกมาเล่นพ่าน นี้เราก็จะ
ได้ออกค่าธรรมเนียมจากเขาเพื่อเอามาชด
ใช้จ่ายของเรา เมื่อรัฐบาลได้ใคร่ครวญ

ดูเช่นนั้นแล้วจึงคิดว่า เราควรจะระวังไว้
ก่อน ไม่ใช่คัดค้านในเรื่องหลักการ แต่
เป็นเรื่องเวลาเท่านั้นเอง เพราะเหตุว่า
ท่านจะได้เห็นว่าพระราชบัญญัติสาธารณ-
สุขฉบับใหม่จะมีอีกแยะเช่น เรื่องตัด
ผมหรือเรื่องอะไรต่ออะไรอีกมากมายใน
ปัญหาเรื่องสุนัขนั้นยังมี ความรู้สึกกันอยู่
อีกมากเช่นเราบอกว่ายู่ในเขตแต่ของแก
อยู่นอกเขตก็ยังเลี้ยงกันได้ ต่างประเทศ
มีแล้วสุนัขที่ตี ๆ เข้าไปในเขตเจ้าพนักงาน
พนักงานเอาเป็นยิงตายเกิดฟ้องร้องอะไร
กันขึ้น เพราะฉะนั้นทางรัฐบาลคิดว่าเรา
ค่อย ๆ ทำไปก่อนซึ่งรัฐบาลจะเสนอมา
ในเร็ว ๆ นี้ เพราะฉะนั้นเรื่องนี้เราควร
พักไว้ก่อน เพื่อกสงวนเวลาขอให้ท่าน
ถอนไปเสีย และข้าพเจ้าขอขอบใจที่
นโยบายนั้นตรงกันแล้ว

นายถวิล อุดล (ร้อยเอ็ด) :
ข้าพเจ้าได้รับฟังคำอภิปรายของท่านรัฐ-
มนตรีด้วยความขอบคุณอย่างยิ่ง ปัญหา
เรื่องระยะเวลาที่ข้าพเจ้ายังมีเหตุผลที่จะ
คัดค้านตั้งจะกราบเรียนต่อไปนี้ ตามที่
ท่านกล่าวเมื่อก่อนว่ากฎหมายการสาธารณสุข
หรือกฎหมายอื่นใดก็ตามที่ให้เทศบาลเป็น
ผู้ปฏิบัติการณ์นั้น เราจะเห็นได้ว่ากฎหมาย
ซึ่งเราออกไปนั้นไม่ได้ประกาศในท้อง

ถิ่นเทศบาลพร้อม ๆ กันหมดทุกแห่งไป พระราชบัญญัติสาธารณสุขซึ่งได้ออกไปแล้วหรือซึ่งรัฐบาลจะเสนอมาในคราวหลังนี้ เราจะเห็นว่าอาจจะประกาศใช้ในเทศบาลเฉพาะบางหมวดหรือบางลักษณะก็ได้ การที่เรารับบัญญัติกฎหมายไว้เช่นนั้นก็เพราะได้คำนึงถึงความแตกต่างของท้องถิ่นซึ่งได้จัดเป็นเทศบาลรูปเทศบาลแต่ละเทศบาลย่อมจะมีความเจริญไม่เจริญแตกต่างกัน กฎหมายแต่ละหมวดแต่ละลักษณะอาจจะไม่เหมาะ กับเทศบาลหนึ่ง ไม่เหมาะ กับอีกเทศบาลหนึ่งก็ได้ ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับท่านรัฐมนตรีว่า เราปรารถนาจะให้เทศบาลนั้น เป็นที่นิยมแก่ประชาชนเมื่อมีความเห็นว่าแต่ละเทศบาลเป็นการแตกต่างกันไปตามท้องถิ่นแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าไม่เป็นการขัดข้องที่เราจะออกกฎหมายฉบับนี้ หรือถือว่ากฎหมายฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของ พระราชบัญญัติสาธารณสุข นั้นเราอาจจะแก้ไขให้บางเทศบาลเอาพระราชบัญญัตินี้ไปใช้ก็ได้ หรือบางเทศบาลอาจจะระงับไว้ก่อนก็ได้ ดังเช่นพระราชบัญญัติการสาธารณสุขซึ่งเราได้ออกมาแล้ว เมื่อเช่นนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าจะเป็นการที่เสียอีก ซึ่งอาจเป็นโอกาสให้เทศบาลแต่ละเทศบาลนั้นใช้ดุลพินิจของเขาเองว่า ควร

จะใช้กฎหมายนั้นในท้องถิ่นนั้นหรือไม่ ถ้าหากว่าเห็นควรใช้เขาก็ใช้ได้ ถ้าหากว่ายังไม่สมควรใช้ก็ระงับไว้ก่อน ถ้าหากว่าไม่ออกไปเสียเลยแล้ว พระราชบัญญัตินั้นจะใช้ก็ใช้ไม่ได้เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วก็มีเหตุผลซึ่งควรจะรับหลักการยิ่งขึ้น

หลวงศรีสุพรรณดิฐ(ชุมพร) :

ร่างพระราชบัญญัตินี้รัฐบาลก็ได้ให้เหตุผลแล้ว ข้าพเจ้าขอให้เหตุผลประกอบเรื่องสักเล็กน้อย ปัญหาข้อต้นกมว่าโรคกลัวน้ำที่ทาลายราษฎรนั้นเกิดจากสุนัขมีเจ้าของ หรือเกิดจากสุนัขเถื่อน นี่เป็นปัญหาข้อต้นเท่าที่ข้าพเจ้าทราบมาว่าสุนัขบ้านนั้นเป็นสุนัขเถื่อนที่ตาย ตามตลาดหาใช้สุนัขมีเจ้าของไม่ ส่วนสุนัขมีเจ้าของนั้นเจ้าของย่อมจะระมัดระวังรักษาอย่างเคร่งครัด ฉะนั้นการที่จะปราบโรคกลัวน้ำที่เกิดจากสุนัขบ้าน แทนที่จะปราบสุนัขเถื่อนกลับมาออกกฎหมายปราบผู้เลี้ยงสุนัขนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าราษฎรจะได้รับความเดือดร้อน และตรงตามความเห็นของท่านรัฐมนตรีที่อธิบายถึงหลักการเทศบาลว่า เราค่อยทำค่อยไป

ที่นี้ การที่มอบอำนาจให้เทศบาลออกเทศบัญญัติในเรื่องสุนัข เสร็จแล้วถึงเทศบาลแล้วข้าพเจ้าใคร่เรียนสภาฯ นี้ให้ทราบไว้สักเล็กน้อยว่า เทศบัญญัติ

ของประเทศนั้นทำ ความเดือดร้อนให้
แก่ราษฎร มาก เพราะบางจังหวัด
ต่างคนต่างคิดต่างทำ หาใช่มีเป็น
ระดับเดียวกันไม่ ฉะนั้นถ้าจะมอบอำนาจ
ในเรื่องควบคุมสุนัข ให้เทศบาลแล้ว
บางจังหวัดเทศบาลคิดจะขนทรายเข้าวัด
ก็ออกเทศบัญญัติ เก็บภาษีแพงเกินไป
ราษฎรก็ได้รับความเดือดร้อน การที่จะ
ปราบโรคสุนัขนั้นในบางเทศบาลข้าพเจ้า
เห็นว่าเทศบาลที่มีงานว่างอยู่พอปราบ
สุนัขเดือนให้หมดสิ้นไปได้โรคกลัวน้ำ
ย่อมจะลดน้อยลงไปเอง สุนัขบ้านนั้น
เจ้าของย่อมจะระมัดระวังรักษา ส่วน
บางจังหวัดอยู่ในที่กว้างขวางจำเป็นจะ
ต้องเลี้ยงสุนัขไว้ให้เผ่าชโมยเพราะนานๆ
ตำรวจจึงจะไปสักที่หนึ่ง ย่อมจะเป็น
ประโยชน์แก่ราษฎรไม่น้อย

อนึ่ง ในเรื่องสุนัข ในเขตเทศบาล
นี้ข้าพเจ้าได้ทราบมาว่า ท่านผู้มีเกียรติ
คนหนึ่งจะได้ตั้งบริษัทขึ้น บริษัทหนึ่ง
เรียกว่าบริษัทหมาเหี้ย มีจุดประสงค์จะจับ
สุนัขในเขตเทศบาล แล้วเอาไปเลี้ยงเหี้ย
ถ้าเหี้ยโตขึ้นมาแล้วก็จะนำมาเหี้ยเพื่อ
สุนัขกินต่อไปถ้าจุดประสงค์อันนั้นมาได้
ก็นับว่า จะมีประโยชน์แก่สุนัขในเขต
เทศบาลไม่น้อย แต่ข้าพเจ้าขอเรียนว่า

ข้าพเจ้าจะไม่เห็นสมควรอันนี้ด้วย เพราะ
เป็นอกินาทานทั้งชั้นทั้งสอง และพระ-
ราชบัญญัตินี้รัฐบาลก็ได้ให้เหตุผลกระ-
จ้างแจ้แล้ว และเราก็ค่อยทำค่อยไป
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขออ้อนวอนท่านผู้
เสนอว่าควรจะมอบพระราชบัญญัตินี้ให้
รัฐบาลรับไปพิจารณา ค่อยทำค่อยไป
อย่างที่ท่านรัฐมนตรีได้ให้เหตุผลจะเป็น
การดีมาก

นายถวิล อุดล (ร้อยเอ็ด) :

ข้าพเจ้าได้ฟังเหตุผลของท่านสมาชิกซึ่ง
แจ้มาแล้ว เห็นแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่ามีเรื่อง
ซึ่งข้าพเจ้าใคร่จะขอเรียนให้ท่านทราบ
และข้าพเจ้าคิดว่ากฎหมายฉบับนี้ ถ้าท่าน
ท่านได้ให้ข้าพเจ้าเขียนไว้ในตอนต้นแล้ว
ว่าข้าพเจ้าไม่ได้ปราบสุนัขบ้าข้าพเจ้าร้อง
ขอให้เจ้าของสุนัขนั้นให้พึงใช้ความระมัด
ระวังอย่าให้สุนัขของตนเป็นภัยแก่ผู้อื่น
ได้โปรดเข้าใจตามนี้ด้วย และที่ท่านบอก
ว่าไม่สมควรจะมอบอำนาจให้แก่เทศบาล
และคัดค้านการเทศบาลนั้น ข้าพเจ้ารู้สึก
เสียใจอย่างยิ่ง ข้อวิตกของท่านที่ท่านว่า
เทศบาลได้ใช้อำนาจต่างๆ จนเป็นภัยแก่
ราษฎรนั้น ข้าพเจ้าไม่รู้จะพูดอะไร นอก
จากขอพูดนิดเดียวว่า ถ้าท่านวิตกเช่น
นั้นทำไมไม่วิตกในเมื่อตนเองมานั่งอยู่ใน

รัฐสภา^{นี้} แล้วก็ออกกฎหมายไปบังคับ
ราษฎรทั้งประเทศแล้ว ถ้าท่านไม่ไว้ค
เช่นนี้แล้วก็ควรให้อำนาจเขาทำเนิ การ
ปกครองในท้องถิ่น และมีผู้แทนของ
ราษฎรกลุ่มหนึ่งซึ่งเขาเลือกขึ้นมาแล้วใช้
อำนาจปกครองราษฎรในท้องถิ่นของเขา
ข้าพเจ้าขอเรียนท่าน

ขุนอนุสรกรรม (นครพนม) :
ข้าพเจ้าขอคัดค้านว่าตามสถิติโรคกลัวน้ำ
ที่เกิดจากสุนัขตามที่ท่านผู้เสนอกล่าว
สนับสนุนนั้น คือ เมื่อพ.ศ. ๒๔๗๒
มี ๑,๑๗๖ ราย และปีต่อ ๆ มาเป็นระ-
ดับจนกระทั่งถึงปี พ.ศ. ๒๔๘๒ มีถึง
๓,๘๔๒ รายนั้น สถิตินี้เป็นสถิติทั่วประเทศ
ไม่ใช่สถิติที่แยกออกเป็นเทศบาลแต่
ละเทศบาล เทศบาลเวลานี้เราก็จังมีและ
จัดขึ้นยังไม่มากมายหลายแห่ง โดยเฉพาะ
บางจังหวัดก็มีเทศบาลเพียงแห่งเดียวเท่า
นั้น และยังมีอีกมากมายหลายจังหวัด
ซึ่งเป็นท้องถิ่นชุมนุมชนหนาแน่น แต่ยังไม่
ได้ยกฐานะขึ้นเป็นเทศบาล เมื่อเป็น
ดังนี้แล้วการที่จะ ออก กฏ หมาย นี้ จึง มี
ประโยชน์น้อยที่สุด อาจ ไม่ ได้ผล
และไม่คุ้มค่าเสียเลย อนึ่ง ในการที่จะ
ออกกฎหมายให้อำนาจเทศบาลตราเทศ
บัญญัติวางระเบียบบังคับเรียกค่าธรรมเนียม

เงินเป็นอนุญาตจากเจ้าของสุนัขนั้น ควร
ต้องระลึกด้วยว่า ความคิดความเห็นของ
คณะเทศมนตรีแต่ละเทศบาลย่อมต่าง กัน
อย่างท่านผู้แทนผู้หนึ่งได้กล่าวแล้วและการ
เรียกเก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาตก็คง จะ
ต้องยิ่งหย่อนต่างกัน ซึ่งจะทำให้ความรู้สึก
สม่ำเสมอแก่จิตใจของราษฎรเป็นอันมาก
อาจเป็น เหตุ ให้เกิด ความเคียด ร้อน แก่
ราษฎร ในข้อที่ว่าสุนัขที่ไม่มีใบอนุญาต
อาจจะถูกปล่อยเฟ้นผ่านตามถนนหน ทาง
นั้นในข้อนี้ไม่ได้ปรากฏว่าการจราจรของ
บุคคลถนนหลวงที่เป็นอยู่ในเวลานี้ได้รับ
อันตรายจากสุนัข ที่เฟ้นผ่านหรือทำความ
รำคาญให้มากมายอย่างไร แม้อย่างไรก็
ก็การปราบสุนัขที่ปล่อยเฟ้นผ่านนั้น ทาง
กรมสาธารณสุขก็ได้กระทำอยู่แล้ว โดย
เข้มแข็ง คือการเบี้อสุนัขเป็นต้น ทั้ง
ในทางบ้านแกกก็ได้ฉีดยาแก้ โรคกลัวน้ำ
อันเกิดจากสุนัขเป็นผลคืออยู่แล้ว

ข้าพเจ้าขอให้สภาฯ นระลึกคู้ก
ที่ว่า แม้จะเป็นกฎหมายที่ออกใช้เฉพาะ
บางท้องถิ่นในเขตเทศบาลก็ดี แต่ฐานะ
ของเทศบาลย่อมมีท้องถิ่นต่างกัน เช่น
เทศบาลตำบล เทศบาลเมืองเทศบาลนคร
โดยเฉพาะเทศบาลตำบล เทศบาลเมือง
เหล่านั้นเป็นที่ประชุมชุมนุมชนเพียงหย่อม

หนึ่งเนี่ยมันตลาดซึ่งเป็นทำเลค้าเท่านั้น นอกจากนั้นก็เป็นที่สวนที่ป่าบ้าง ซึ่งข้าพเจ้าเชื่อว่าเทศบาลเมืองและเทศบาลตำบลบางแห่งก็ คงจะมีสภาพเช่นนั้นเหมือนกัน และในการเลี้ยงสุนัขของราษฎรที่อยู่ตามสวนตามบ้านนั้นสุนัขขี้ดมเป็นยามระวังรักษาภัยให้แก่เจ้าของบ้านผู้เลี้ยงได้เป็นอย่างดี คนจน ๆ จึงชอบเลี้ยงสุนัขกันมาก โดยเขาเหล่านั้นไม่มีเงินจะจ้างแขกยามเฝ้ารักษาสมบัติของเขาที่มีเป็นจำนวนมากน้อย เช่นไก่ในเล้าไม้ก่ตัวและโคกระบือซึ่งพอได้อาศัยในการทำนา ก็ต้องอาศัยสุนัขที่เขาเลี้ยงไว้ช่วยระวังสัตว์เลื้อยคลานนั้น อนึ่งสุนัขยังต้องเป็นเพื่อนไปทำมาหากินในป่าของพวกชาวไร่ชาวนาตามประสาคนที่ยากจน เช่นเป็นเพื่อนทางไปเก็บเห็ดและหาหน่อไม้ หนุ่ยนางเหล่านี้นั้นมัน ฉะนั้นถ้าหากว่าได้ออกกฎหมายให้เทศบาลออกเทศบัญญัติควบคุมการมีสุนัขเช่นนั้นแล้ว จะเป็นการเดือดร้อนแก่ราษฎรมาก

อีกประการหนึ่ง ถ้าหากว่าออกใช้กฎหมายนี้ ความนึกคิดของราษฎรจะเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าไม่เข้าใจพอ เพราะยอมรับอยู่แล้วว่าการศึกษาในประเทศไทยเราเวลานี้ยังไม่รู้หนังสือกันเป็นส่วน

มาก คำว่า "สุนัข" นี้เป็นภาษาที่ใช้ในหนังสือโดยมากตามภาษาตลาดเรียกว่า "หมา" ถ้าจะลองถามดูตามชาวไร่ชาวนาหรือตาสีตาสางที่แกอาจจะไม่ทราบเสียด้วยซ้ำว่า สุนัขนั้นตัวมันเป็นอย่างไรรวมถึงคราวจะออกเทศบัญญัติโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๕ และ ๖ แล้วเมื่อนั้นแหล่งความรู้ดีของราษฎรโดยทั่ว ๆ ไปจะเข้าใจว่าการควบคุมหรือเลี้ยงสุนัขนั้น ก็คือ ควบคุมการมีหรือเลี้ยงหมาของเราดี ๆ นั้นเอง ซึ่งข้าพเจ้ารู้สึกเห็นอกเห็นใจราษฎร จะเดือดร้อนเป็นอันมากและขอให้คิดว่าในประเทศที่ใกล้เคียงเรามีการควบคุมกันหรือไม่ เพราะฉะนั้นจึงควรต้องค่อยทำค่อยไปอย่างที่ท่านรัฐมนตรีสั่งราชการกระทรวงมหาดไทยท่านได้อภิปรายมานั้น ข้าพเจ้าเห็นพ้องด้วยไม่ควรรับหลักการ

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี) : ถ้าพูดถึงประโยชน์ของการเลี้ยงสุนัขนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีประโยชน์มากมายทีเดียว แต่ประโยชน์สำคัญที่แลเห็นง่าย ๆ ก็เลี้ยงไว้เพื่อเฝ้าบ้าน อย่างดีที่สุกักเพื่อป้องกันนักเลงที่จะมาแอบตีท้ายครัว ที่มีประโยชน์มากที่สุดทีเดียว แต่อย่างไรก็ตามทั้งฝ่ายผู้เสนอหรือฝ่ายคัดค้านก็

ใ้คืออภิปรายให้เหตุผลกันทั้งสองฝ่าย ถัดวัน
 ถัดมาเชื่อมสัมพันธ์กันทั้งสอง นับว่าเป็น
 การหอมปากหอมคอกันแล้ว สำหรับร่าง
 พระราชบัญญัตินี้ ท่านผู้เสนอ ๆ ว่า
 เพื่อจะป้องกันควบคุม ในการเลี้ยงสุนัข
 แต่ความจริงนอกจากการควบคุมแล้วยัง
 มีการเก็บค่าธรรมเนียมอีกด้วย ในฐานะที่
 ข้าพเจ้าปลาสงสัยเกี่ยวกับท่านผู้เสนอ
 ถ้าหากมาออกกฎหมายแล้ว ข้าพเจ้าก็จะ
 เป็นคนหนึ่งที่จะถูกราษฎรชี้คหน้ามาชื่อว่า
 ผู้แทนชุดนี้เป็นผู้แทนชุดที่เก็บภาษีหมา
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าร่างพระราช
 บัญญัตินี้ยังไม่สมควรจะรับหลักการจึงขอ
 เสนอให้ลงมติ

มีสมาชิกกรรมาธิการ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :

ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น
 ว่าควรรับหลักการ ขอให้ไปรตยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕ คน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :

ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรตยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๔ คน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :

ร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นอันตกไป ขอ
 พักประชุมชั่วคราว

พักประชุมเวลา ๑๕.๔๐ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่ เวลา ๑๖.๒๐
 นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
 ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราช
 บัญญัติควบคุมการเรียไร พุทธศักราช
 ๒๔๘๓ ของนายศิริ บำเพ็ญอยู่ นาย
 ศิริ บำเพ็ญอยู่ ไม่มา

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่าง
 พระราชบัญญัติจักราจรทางบก แก้ไขเพิ่ม
 เติม (ฉบับที่...) พุทธศักราช ๒๔๘๓
 ของนายเลื่อน พงษ์โสภณ

นายเลื่อน พงษ์โสภณ (พระ
 นคร) : ข้าพเจ้าขอเสนอร่างพระราช
 บัญญัติจักราจรทางบกแก้ไขเพิ่มเติม
 (ฉบับที่...) พุทธศักราช ๒๔๘๓ โดย
 มีหลักการว่า

ให้รถรางมีห้ามล้ออันทันสมัย เพื่อ
 ยังความปลอดภัยให้แก่ประชาชนพลเมือง
 และคนขับรถตลอดจนทรัพย์สินให้ปลอดภัย
 ยิ่งชนกว่าที่เป็นอยู่ในเวลานี้

ในการที่ข้าพเจ้าได้เสนอร่างพระ-
 ราชบัญญัติฉบับนี้มานั้น ก็เพราะ
 เหตุว่า เนื่องจากรถรางที่ได้ใช้ในประ-
 เทศไทยเรานี้ ได้ใช้มาเป็นเวลา ๔๐ ปี
 แล้ว และชำรุดตลอดในระยะเวลา ๔๐ ปี
 นี้ ในชั้นเดิมรถราง ได้ใช้มาเป็นเครื่อง
 เทียมลากก่อน ภายหลังที่ไ้ใช้มาเป็น

เครื่องเทียมลากอยู่ประมาณสี่กิโลเมตร — ๕ กิโลเมตร ก็ใช้เครื่องไฟฟ้าเป็นเครื่องที่จะบังคับให้รถวางแล่นไปได้ แต่ว่าส่วนห้ามล้อในขณะที่ใช้มาเทียมลาก หรือห้ามล้อที่ใช้อยู่ในขณะนั้น ก็หาได้เปลี่ยนแปลงไปจากเมื่อ ๔๐ ปีนี้ไม่ ในสมัยนั้นการใช้ห้ามล้อที่เป็นอยู่ในเวลานั้นนั้น ย่อมเป็นการเหมาะสมด้วยเหตุผลข้อที่ ๑ คือ ความเร็วของรถยนต์น้อยและช้าอาจสามารถจะห้ามล้อให้หยุดในระยะใกล้ได้ในเมื่อเราใช้มาเป็นเครื่องเทียมลากที่จะบังคับรถนั้นให้แล่นไป

ในข้อที่ ๒ ประชาชนพลเมืองก็ไม่สู้จะพลุกพล่าน และในทางจราจรก็ไม่สู้จะพลุกพล่านเหมือนอย่างเวลานี้

และในข้อที่ ๓ ในสมัยนั้นเมื่อใช้มาเทียมลาก รถก็หาใหญ่โตเหมือนขณะที่ใช้อยู่ในเวลานี้ไม่ นอกจากนั้นรถพ่วงท้ายก็หาได้มีเหมือนอย่างที่ได้มีอย่างเวลานี้ด้วยเหมือนกัน หนักกรวดและน้ำหนักบรรทุกจึงน้อยกว่าที่เป็นอยู่เวลานี้เป็นอย่างมาก การใช้ห้ามล้อตั้งที่ใต้เป็นอยู่ในเวลานี้ได้ผลดีสำหรับในสมัย ๓๐ — ๔๐ ปีที่แล้วมานั้น ซึ่งถ้าจะมาก็คิดถึงในเวลานี้ซึ่งมีประชาชนพลเมืองในเขตพระมหา-

นคร ตลอดจนกระทั่งรถ ซึ่งสัญจรไปมาได้เริ่มขึ้นเป็นอันมาก กระทำให้การจราจรในถนนหลวงตลอดทั้งรถ และคนชวักไขว้เป็นเนืองนิจ การโดยสารถวางก็มีมากขึ้น จึงทำให้อันตรายจากรถเพิ่มขึ้น นอกจากนั้นยังมีรถพ่วงท้ายเพิ่มขึ้นอีกคนหนึ่งด้วย การใช้ห้ามล้อตั้งที่ใต้อยู่ทุกวันนี้ จึงไม่สามารถห้ามล้อให้หยุดได้ทันทีเพื่อความปลอดภัยให้แก่ประชาชนได้ก็ไม่ได้ ทิ้งต้องปรากฏตามสถิติซึ่งข้าพเจ้าได้สอบถามมาจากทางตำรวจจราจรแล้ว มีสถิติซึ่งจะขอเรียนให้สหาย นทราบว่ามีเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๐ ด้วยมีคนหรือประชาชนที่ถูกรถทับตาย หรือตายด้วยรถวางประมาณ ๒๔ คน ที่ข้าพเจ้าประมาณในทีนี้นั้นก็เพราะได้เกรงว่าจะผิดไป แต่ว่าใกล้เคียงที่สุด เพราะไม่ได้เตรียมมาด้วยในวันนี้ ในปี พ.ศ. ๒๔๘๒ ได้มีประชาชนพลเมืองที่ถูกรถวางทับตายถึง ๔๘ คน ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่าจำนวนพลเมืองที่ถูกรถวางทับตายนี้ได้เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. ๒๔๘๐ อีกถึงครึ่งหนึ่งของจำนวนที่ได้กล่าวมาแล้วนี้กันมาอยู่ในปี พ.ศ. ๒๔๘๓ นับแต่เดือนเมษายนถึงเดือนสิงหาคม จำนวนคนถูก

รกรางที่ป่ายังมีถึง ๒๐ คนเศษ ถ้า
เมื่อเกิดถึงต้นนั้นแล้วก็จะได้จำนวน ไล่ ๆ
กับปี พ.ศ. ๒๔๘๒

ในการที่ข้าพเจ้าเฝ้าแอร่างพระราช
บัญญัติฉบับนั้นมา โดยเพื่อจะให้แก้ไข
ห้ามล่อรกรางนี้ เพราะเหตุว่า ประเทศ
ไทยเวลานั้นใคร ๆ ก็ยอมรับแล้วว่าเป็น
ประเทศที่ถึงแล้วซึ่งอารยธรรม เมื่อเรา
คิดว่าประเทศเราถึงแล้ว ซึ่งอารยธรรม
แล้ว ถ้าจะเทียบถึงต่างประเทศเขา ซึ่ง
เขามีอารยธรรมทั้งที่กล่าวมาแล้วนี้ ทุก ๆ
ประเทศได้เปลี่ยนแปลงแก้ไข ห้ามล่อให้
เหมาะสมยิ่งขึ้นเป็นลำดับมา และในที่สุด
เวลานี้เขาได้ใช้ห้ามล่อ ๒ ชนิด คือ
ชนิดที่หนึ่ง เรียกว่า ห้ามล่อลม ห้าม
ล่อลมนี้ยังแยกออกเป็น อีก ๒ แผนก
แผนกที่ ๑ คือห้ามล่อที่ใช้เพรสเชอร์
(Pressure) อีกชนิดหนึ่งเรียกว่าใช้ห้าม
ล่อแว๊กกัม (Vacuum) ส่วนประเภทที่ ๒
นั้นเป็นห้ามล่อไฮโดรลิก (Hydraulic)
แต่ชนิดไฮโดรลิก (Hydraulic) นี้เป็น
ของเปลืองในการที่จะเสียเงินที่จะคิดตก-
แต่งแกร่ตมมาก เพราะฉะนั้นในต่างประ-
เทศที่เจริญแล้ว จึงเลือก ใช้ห้ามล่อ ชนิด
แว๊กกัม และเพรสเชอร์ทั้งสอง ชนิดนี้

และเลือกเอาราคาที่ถูกและเหมาะสม
สำหรับรกรางนั้น ในประการใดประการ
หนึ่ง ซึ่งเป็นผลลัพธ์ในการที่ใช้ห้ามล่อ
ลมหรือห้ามล่อไฮโดรลิก (Hydraulic)
และห้ามล่อน้ำมันก็ได้ผลเช่นเดียวกัน ที่
นี้ เมื่อผลลัพธ์ได้เช่นเดียวกันเช่นนี้แล้ว
จึงจำเป็นอยู่เองที่บริษัทใด ๆ ที่ต้องการ
หากำไรให้มากนั้น จึงต้องเลือกเอาที่ถูก
เพราะฉะนั้น ตามที่ข้าพเจ้าได้เสนอร่าง
พระราชบัญญัติฉบับนั้น ได้เสนอไว้เป็น
๓ ทาง ก็เพื่อเปิดโอกาสให้บริษัทรกราง
ได้เลือกเอาจาก ๓ ทางที่ใดกล่าวมาแล้ว
แต่หากว่าบริษัทรกรางจะทำอย่างใดอย่าง
หนึ่งซึ่งเป็นผลลัพธ์ก็คงได้เช่นเดียวกัน

ทั้งในข้อที่ ๓ ข้าพเจ้าจะเปรียบ-
เทียบให้เห็นดังต่อไปนี้ คือว่าถ้าหากว่า
ท่านจะเหลียวหลัง ไปดู ประเทศ ซึ่งเป็น
โคโลนี (Colony) แล้ว ก็ยังมีอีกบาง
ประเทศที่ใช้ห้ามล่อเหมือน อย่างที่เรา ใช้
อยู่ในบัดนี้ แต่ก็มีหลายประเทศที่เป็น
ประเทศโคโลนี ได้ไปแก้ไขไม่ใช้ห้าม-
ล่อมือ หมุนแกรก ๆ เช่นนี้ ถ้าหากว่า
ท่านไปยี่นึ่ง ท่านจะเห็นได้ว่า ในยี่นึ่ง
นั้น เขาหาได้ใช้รกรางอย่างเราไม่เขาใช้
รดยนต์ไม้ใช้รางแต่ใช้สาย ดังนั้น บริษัท
ที่ทำเช่นนั้นก็เพื่อจะให้รดยนต์เหล็กได้

ว่องไวและไม่เกาะกั๊กทางจราจร แต่ที่
ต่างประเทศก็ยังใช้รถรางอยู่ และถ้าหาก
ว่าเขามีรถฟ่วงแล้ว เขาสามารถจะบังคับ
รถฟ่วงนั้น ให้มีห้ามล้อเพิ่มขึ้น อีกด้วย
เพราะอะไร ก็เพราะเหตุว่าในการที่รถ
ฟ่วงไม่มีห้ามล้อด้วยนั้น เป็นสิ่งซึ่งจะทำ
ให้เกิดภัยอันอันตรายแก่ประชาชน หรือ
ในการที่จะบังคับรถให้หยุดได้ยากเป็น
อย่างยิ่ง ทำให้ไม่ถึงได้ยาก ข้าพเจ้าจะขอ
เรียนให้ที่ประชุมนี้ทราบ ว่า ในการที่ห้าม
ล้อคันหน้าแต่ไม่ห้ามล้อคันหลัง เมื่อ
คันหน้าหยุดแล้ว คันหลังยังมีโมเมนตัม
(Momentum) หรือ อินเนอร์เชียร์
(Inertia) ที่จะดันคันหน้าไป เมื่อคัน
ไปจนสุดแรงแล้ว คันหลังก็กระชากไป
กระชากมา นี้เกิดขึ้นได้เป็น อย่างมาก
เพราะฉะนั้นเมื่อเกิดมีแรงกระชากขึ้นแล้ว
เช่นนั้น จึงเป็นเหตุให้รถคันหน้าหยุดได้
โดยสนิทสนมได้ ที่นี้ขอให้ท่านทั้งหลาย
กิดคู้่ออกอย่างหนึ่งว่า ทำไมข้าพเจ้าจึง
เสนอร่างพระราชบัญญัติขึ้นสู่สภาฯ นี้
ในการที่ข้าพเจ้าเสนอร่างพระราชบัญญัติ
ฉบับนั้นมา ก็เพราะเหตุอีกประการ
หนึ่งว่า ท่านทั้งหลาย บริษัทรถรางเป็น
บริษัทที่ห้ามผลประโยชน์ ข้าพเจ้ากล้ารับ
รองว่า บริษัทรถรางนี้ได้กำไรแลเกือบ

จะไม่มีขาดทุนเลย และหากว่าสภาฯ นี้
ได้รับหลักการไว้แล้ว จะบังคับให้รถ
รางได้ใช้ห้ามล้อ เพื่อยังประโยชน์และ
ความปลอดภัยให้แก่ประชาชน แล้วรถ
รางจะไม่เพิ่มจำนวนเงินขึ้นอีกมากมาย
หรือ

ประการที่ ๒ ข้าพเจ้าได้คำนวณ
ดูแล้วว่า รถรางที่วิ่งจกักรที่ จะลากไปใน
มีประมาณ ๖๐ คัน เมื่อยังไม่มีเหตุการณ์
ฉุกเฉินเกิดขึ้น ข้าพเจ้าคิดว่าคันหนึ่ง
จะต้องเสีย ๒๐๐ ถึง ๒๕๐ บาท และ
เวลานี้ ข้าพเจ้ากะว่าคันหนึ่ง จะต้องเสีย
ราว ๓๐๐ บาท ฉะนั้นรถ ๖๐ คัน
รวมกะว่าจะไม่เกิน ๑๘,๐๐๐ บาทหรือ
๒๐,๐๐๐ บาท ถ้าหากว่าประชาชน
ชวรมตา ไม่มีเงินแล้วก็ รู้สึกว่าจะทำให้
บริษัทรถรางเสียเงินอีก ๑๘,๐๐๐ บาท
จริง คยู่ บริษัทรถราง จะต้องเสียเงิน อีก
๑๘,๐๐๐ บาท ซึ่งจะต้องทำห้ามล้อขึ้นเพื่อ
ยังความปลอดภัยให้แก่ประชาชน แต่
ว่าท่านทั้งหลายถ้าบริษัทรถรางซึ่งเป็นบริ-
ษัทที่หากำไรจากประชาชนพลเมืองเหล่านี
เสียเงินอีก ๑๘,๐๐๐ บาท แต่ได้
เซฟชีวิตคนไว้ในปีหนึ่งถึง ไม่มากก็ตั้ง
๔๐ คนกว่าดังที่กล่าวมาแล้ว แล้วพวก
เราจะมีความสุขยิ่งขึ้นสักปานใด จริง

สมาชิกคนคงจะซาบซึ้งความจริงดีในการที่
ข้าพเจ้าได้เสนอร่างพระราชบัญญัติ^{๕๕}นั้น
มาสู่สภาฯ นี้ และหวังเป็นอย่างยิ่งว่า
ท่านสมาชิกในสภาผู้แทนราษฎรคงจะรับ
รองร่างพระราชบัญญัติของข้าพเจ้าที่
เสนอมานี้ด้วยดี

ขุนสมหารहितะคดี (รัฐมนตรี)
: ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้โดย
หลักการเห็นด้วย แต่ว่ารัฐบาลจำต้อง
ถือเป็นข้อคำนึงข้อหนึ่ง การที่จะออก
พระราชบัญญัติฉบับใด ๆ ไปนั้น ถ้า
ไม่จำเป็นจริง ๆ แล้วก็ไม่ควรที่จะออก
ในเรื่องนี้จะเห็นได้ว่า รดรางตามข้อ
เท็จจริงที่ปรากฏ อยู่ในเมืองเราก็คือมี
บริษัทเดียว เพราะฉะนั้นกฎหมายฉบับ
นี้ออกไปก็คือไปบังคับบริษัทรดรางแห่ง
เดียวเท่านั้น แต่ในเมื่อรัฐบาลเห็นด้วย
กับหลักการของท่านใจหนึ่ง อีกใจหนึ่ง
จึงสงวนข้อที่ควร จะ ออกเป็น พระราช-
บัญญัติว่าสมควรเพียงไร ไว้ดังนี้ แล้ว
รัฐบาลก็ได้ค้นเรื่องราวต่อไปว่า รัฐบาล
มีทางใดที่จะจัดการกับบริษัทเท่าที่เห็นว่า
จะเป็นการวางปลงอกไว้ให้แก่ประชาชนยิ่ง
ขึ้น รัฐบาลได้พบข้อขวางในสัมปทาน
ซึ่งมีอำนาจ จะให้รัฐบาลจัดการเรื่อง
นี้อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้หวังว่า

ท่านสมาชิกผู้^{๕๖}นั้นคงจะถอนร่างพระราช-
บัญญัติ^{๕๗}นี้ไป และรัฐบาลจะรับรองจัด
การในอำนาจโดยสัมปทานให้ต่อไป

นายเลื่อน พงษ์ โสภณ
(พระนคร) : ตามที่ท่านรัฐมนตรีได้ชี้
แจงว่าจะรับจัดการทำให้โดยไม่ต้องออก
เป็นกฎหมายไปนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกชอบคุณ
เป็นอย่างยิ่ง และจุดประสงค์ของข้าพเจ้า
มีบางอย่าง ในการที่จะออกกฎหมายไป
หรือไม่นั้น ไม่เป็นสาระสำคัญซึ่งข้าพเจ้า
ใส่ใจ แต่สาระสำคัญซึ่งข้าพเจ้าใส่ใจ
คือเพียงแต่ว่า เมื่อรัฐบาลยินดีที่จะจัด
การทำไต่แล้ว ก็เป็นอันพอใจและยินดี
ที่จะยอมรับคืนไป ในเมื่อรัฐบาลยินดีจะ
จัดการทำให้ ข้าพเจ้าขอถอนเอาไป

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุม^{๕๘}อนุมัติให้ผู้เสนอ
ถอนคืนในเรื่องนี้

ในวาระต่อไป ขอพิจารณา ร่าง
พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน
วัตถุระเบิดและดอกไม้เพลิงแก้ไขเพิ่มเติม

พุทธศักราช ๒๔๘๓ ของนายทองม้วน
อัครดารา

นายทองม้วน อัครดารา (มหา-
สารคาม) : ข้าพเจ้าขอเสนอร่าง
พระราชบัญญัติออวูธป็น เครื่องกะสุน
ป็น วัตถุระเบิดและตอกไม้เพลิง แก่ไข
เพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๘๓ (ฉบับที่
..) โดยมีหลักการว่า

แก้ไขพระราชบัญญัติออวูธป็นโดย
ให้นายทะเบียนประกาศการต่ออนุญาติมี
ป็น และให้ลงโทษปรับแต่เฉพาะบุคคล
ผู้จงใจละเว้นไม่ต่อ อายุใบ อนุญาต มี ป็น
และนอกจากนี้ ข้าพเจ้าใคร่จะเรียนต่อ
ท่านประธานสภา ฯ ว่า ข้าพเจ้าใคร่จะ
ขอเพิ่มเติม หลักการ อีก กล่าวคือว่า
หลักการในนี้เกี่ยวกับมาตราเดียวกัน
เอง ข้อที่จะเปลี่ยนก็เปลี่ยน สำหรับ วัน
วันสิ้นสุดของการอนุญาติมี ป็น เนื่องจาก
ว่า สภา ฯ นี้ได้มีการออกกฎหมาย
เกี่ยวกับปฏิทินปีใหม่คือ เริ่มต้น วันที่
๑ มกราคม ด้วยเหตุดังนั้น ข้าพเจ้า
จึงขอเปลี่ยนสำหรับวันสิ้นสุด แห่ง การ มี
ป็นด้วย คือว่า ให้สิ้นสุดลงในวันที่
๓๑ ธันวาคม นี้เป็นหลักการอันหนึ่งท
เพิ่มชน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :

ไม่ได้ละท่าน ท่านจะต่างแก้ไขมาเป็น
ลายลักษณ์อักษร มาแก้ไขเช่นนั้น รัฐ-
บาลไม่ได้เตรียมตัวมาพร้อม ท่านเอา
เรื่องของท่านก่อนก็ได้ ท่านก็พอ

นายทองม้วน อัครดารา (มหา-
สารคาม) : ต่อไป ข้าพเจ้าขอให้
เหตุผล หลักการเท่าที่ ได้เสนอไว้เดิม
มาตรา ๓ มีใจความว่า “ให้นายทะเบียน
มีหน้าที่ประกาศไว้โดยเปิดเผยทุกหมู่บ้าน
ให้บุคคลผู้มีอายุป็นที่มีใบอนุญาติ จะสัน
อายุในป็นนั้นไปต่ออายุใบอนุญาติมี ป็นเสีย
ภายในกำหนดตามที่ นาย ทะ เบียน จะ ได้
ประกาศก่อนสิ้นกำหนดไม่น้อยกว่า ๓๐
วัน” เหตุที่ เติเสนอซึ่งมีข้อความ ดัง
นั้น ก็เนื่องจากว่า ปราบกฏอยู่บ่อย ๆ
ได้มีผู้หลงลืมในการต่ออายุ แต่การที่
หลงลืมเช่นนั้นก็เนื่องจากว่า กิจการอัน
นี้กฎหมายได้กำหนดไว้เป็นระยะเวลา
๓ ปี จึงให้มีการต่ออายุครั้งหนึ่ง เมื่อ
มีความหลงลืมเช่นนั้นก็มี ได้ เป็น ไป โดย
เจตนาของบุคคลนั้นโดยแท้จริง กล่าว
คือว่า ไม่ใช่กิจการประจำซึ่งเขาจะต้อง
กระทำอยู่เสมอ ความพลั้งเผลอก็ย่อมเกิด
ขึ้นเสมอคงนี้จึงเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่
จะแก้ไข คือว่า เมื่อถึงคราวในปีหนึ่ง ๆ
ก็ประกาศให้คนผู้มี ป็น นั้น ไป ต่อ อายุ ใบ

อนุญาต ภายในกำหนดตั้งเจ้าพนักงาน
ประกาศ ทั้งนักเพื่อกันความหลงลืมแก่
ผู้มีอาวุธปืน และกฎหมายนี้ ได้บัญญัติ
ลงโทษแก่บุคคลผู้หลงลืมเช่นนั้น ให้มี
การปรับปรุ่งถึง ๕๐ บาทอีกด้วย ใน
เรื่องโทษปรับนี้ถือว่าเป็นความผิดทาง
อาญา ในการที่กฎหมายจะลงโทษแก่
บุคคลผู้ซึ่งมิได้มีเจตนาร้าย และมีได้มี
การขัดต่อความสงบเรียบร้อย แล้วก็ไม่
เป็นการสมควรที่จะลงโทษแก่บุคคลนั้น
เพราะว่าตามที่หลักกฎหมายโดยทั่ว ๆ ไป
แล้วจะลงโทษแก่บุคคลผู้มิได้มีเจตนาร้ายและ
กระทำผิด อันเป็นการขัดต่อความสงบ
เรียบร้อยของบ้านเมืองเท่านั้น แต่เรื่อง
นี้เนื่องจากความพลั้งเผลอตง ที่ข้าพเจ้า
ได้กราบเรียนมาเมื่อกัน เราก็ควร จะ
บัญญัติกฎหมายให้ลงโทษแก่ผู้มีเจตนา
ละเว้น คือ บุคคลซึ่งได้ทราบคำสั่งของ
เจ้าพนักงานแล้ว ถ้าเขาฝ่าฝืนก็สมควร
อย่างยิ่งที่จะลงโทษ แต่ในกรณีเช่นนี้
ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เป็นการที่จะให้ขัดต่อ
กฎหมายธรรมดา ควรที่จะบัญญัติไว้ให้
แรงชัดที่เดียวก่อนที่จะลงโทษ คือให้มี
ประกาศตั้งที่ได้กราบเรียนมาเมื่อตะกัณ
กฎหมายทั่ว ๆ ไปตั้งที่สภาฯ นี้ได้ทราบ
อยู่แล้วว่า ได้กำหนดหน้าที่ให้เจ้าพนักงาน

งานได้กระทำ เช่นว่ามี การ ประกาศ
และ ออก คำสั่ง ให้ราษฎร ปฏิบัติตาม
กฎหมาย แต่กฎหมายเรื่องนี้หาได้มีเช่น
นั้นไม่ ก็เป็นการสมควรอย่างยิ่งที่จะให้
ประกาศเสียก่อน เพราะฉะนั้นจึงหวังว่า
สภาฯ นี้จะพิจารณาว่าหลักการด้วยดี

ขุนสมาหารหิระคดี (รัฐมนตรี)
: ร่าง พระราชบัญญัติฉบับนี้
รัฐบาลไม่ขอรับหลักการ ใจความสั้น ๆ
มีอยู่ ๒ ประการ ที่ผู้เสนอขณมานั้น คือ
ว่า เมื่อจะครบกำหนดอายุใบอนุญาต
ทะเบียนปืนแล้ว ให้นายทะเบียนจัดการ
ออกประกาศ นั้นข้อ ๑ อีกข้อ ๑ ว่า
การที่จะลงโทษปรับคนผู้ทำผิดในกรณี
นี้ จำเป็นจะต้องลงโทษผู้ทำโดยเจตนา

ในประการแรก ที่ว่าเจ้าพนักงาน
จำต้องออกประกาศให้ทราบนั้น พูดถึง
ในทางปฏิบัติแล้ว รัฐบาลมิได้ใจจิด
คือว่า รัฐบาล ได้ประกาศทางวิทยุ
ตกเตือนให้แล้วอยู่ทุกคราว และยังมีคน
ก็เข้าใจว่า ดังที่ท่านจะแลเห็นว่า เมื่อ
ปีที่ล่วงมาทางโฆษณา ก็ได้ทำให้มากเรื่อง
ทะเบียนปืน ทนพูดถึงในทางนี้ดังนี้ว่า
การที่เรามีกฎหมายบังคับให้เจ้าพนักงาน
จำต้องคอยเตือนความหลงลืมของเรานั้น
เราควร จะเขียนหรือไม่เรื่องนี้ ถ้าเขียน

เรื่องนั้นลงไปเป็นแบบแผนแล้ว ภาชี
 อากรทุกอย่างที่จะเก็บอย่างไร เมื่อใด
 และการที่จะ ไปติดต่อกันเมื่อไร แค่นั้น
 เจ้าพนักงานจะต้องถูกบังคับด้วยกฎหมาย
 ทุก ๆ ฉบับว่า จะต้องบอกแก่ราษฎร
 ทำเป็นภาระยุ่งยากเพียงไร ซึ่งท่านจะ
 ต้องนึกถึง ทนพูดถึงในเรื่องกว้าง ๆ
 ถ้าเราจะทำเช่นนั้น การเก็บภาษีอากรทุก
 อย่างให้ประกาศ การจดทะเบียนเป็นก็ให้
 ประกาศทุกอย่างหมด อยางใดการที่เก็บ
 ภาษีอากรเพื่อบำรุงรัฐแทนที่จะได้ผล
 เต็มที่ เราจะต้องจ้างเจ้าพนักงานเพิ่มเติม
 อีก และเงินที่ได้มานั้นก็ไม่บำรุงเต็มที่
 นอกจากเขียนขึ้นไว้แล้วก็จ้างคนมาคอย
 เตือนผลที่ปรากฏว่าจะทำไปไม่ได้

ท่านในข้อต่อไปนี้มีว่า ควรจะ
 ลงโทษคนโดยชนิดนั้น กฎหมายในเรื่อง
 นี้มีอัตราโทษเท่ากับลหุโทษ เป็นกฎ-
 หมายในประเทศเดียวกันกับ กฎหมายลหุ
 โทษในกฎหมายลักษณะอาญา กฎหมาย
 ลหุโทษในกฎหมายลักษณะ อาญา นั้น มี
 บัญญัติไว้ชัดเจนว่า ถ้าไม่มีกฎหมายที่
 อื่นบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นแล้ว แม้บุคคล
 กระทำไปโดยไม่เจตนา ก็ให้เป็นความผิด
 เพราะฉะนั้นเรื่องนี้เป็นเรื่อง เข้าระดับ
 เข้าลักษณะการโดยเรียบร้อยแล้ว ท่าน
 ข้าพเจ้าจะได้พูดถึงวิธีพิจารณา ถ้าเขียน

กฎหมายอย่างนั้นลงไป ดูเป็นเรื่องไร้แก่น
 ไม่จน สงสัยว่าผลแห่งพระราชบัญญัติ
 นี้และในชั้นนี้ ถ้าออกไปนั้นจะไม่ได้ผล
 จริงจัง ถึงข้าพเจ้าจะตั้งรูปให้ท่านเห็นว่า
 สมมติว่าเจ้าพนักงานที่จะไปจัดการ กับผู้
 ที่ต่อทะเบียนนั้น ผู้นั้นก็อ้างว่า ไม่มี
 เจตนาเพราะ ไม่ทราบที่นี้เราบอกว่า
 ประกาศวิทย์แล้ว เขาก็ไม่ทราบ ถ้าเรา
 ส่งหนังสือไป ผู้นั้นก็ไม่ทราบ นอกจาก
 รียสเตอร์ ถ้าคนอื่นรับ เขาก็บอกว่าไม่
 ทราบ เมื่อไม่ทราบเช่นนั้น เราก็ไม่
 สามารถจะบังคับให้เป็นไปตาม กฎหมาย
 ได้ เพราะฉะนั้นที่จะเขียนกฎหมายซึ่ง
 เป็นไปไม่ได้ รัฐบาลก็ไม่สนับสนุนด้วย
 และมีเหตุผลดังที่ได้เรียนมาแล้วนั้น ๆ
 เช่นนี้ หวังว่าท่านผู้เสนอคงจะให้ร่าง
 พระราชบัญญัตินี้ตกไป

นายทองม้วน อัดถากร (มหา-
 เสาร์คาม) : ข้าพเจ้ามีความคิดเห็นคัด
 ค้านคำอภิปรายของท่าน รัฐมนตรีอีกต่อ
 ไป เท่าที่ท่านกล่าวมานั้น พูดถึงเรื่อง
 ภาษีอากรว่า ถ้าจะตรากฎหมายในลัก-
 ษณะเช่นนี้ก็เป็นทางหนึ่ง ซึ่งจะมีการ
 บัญญัติกฎหมายอื่น ๆ เช่นในเรื่องบังคับ
 ในทางภาษีอากร ก็จะต้องประกาศให้
 ราษฎรทราบโดยทั่วไปอีก แต่ความจริง

เรื่องภาษีอากรนั้น ไม่เกี่ยวกับความผิดทางอาญาเลย ถ้าหากว่าเขาไม่เสียก็คือว่าเป็นเงินค้าง เป็นทางที่จะใช้อำนาจบังคับจากราชฎาโดยวิธีอื่นได้ โดยไม่ต้องเสียค่าปรับ ในกรณีเช่นนี้ถ้าเขาไม่มีค่าปรับ ๕๐ บาท เขาจะต้องติดตราเป็นเรื่องตรงกันข้าม ไม่เหมือนกัน และตามปกติในเรื่องภาษีอากรนั้น เจ้าหน้าที่ที่เคยประกาศเสมอ ๆ มา ดังเช่นสรรพากรภาค และทางวิทยุและอื่น ๆ ในเรื่องนี้ไม่เหมือนกัน ความจริงวิทยุนี้ไม่มีทุกตำบลทุกท้องที่ รัฐบาลไม่ได้ไปตั้งวิทยุให้เขาทุกตำบลทุกหมู่บ้าน ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการแสดงว่าเป็นความบกพร่องของรัฐบาล ที่ไม่สามารถจะให้ราชฎาปฏิบัติได้ถูกต้องตามกฎหมาย

อีกประการหนึ่ง ในการที่ข้าพเจ้าได้เขียนกฎหมายในลักษณะเช่นนี้ ย่อมมีทางปฏิบัติได้ อย่างดีทีเดียว กล่าวคือว่าการปกครองท้องที่มีกำนันผู้ใหญ่บ้าน นั้นย่อมมีทางที่จะประกาศให้ราชฎาทราบ เช่น ให้สัญญาณเรียก ราชฎามาประชุม ย่อมมีทางที่จะทำได้ แต่ถ้ารัฐบาลจะอาศัยแต่ทางวิทยุทางเดียวแล้ว จะเห็นได้ว่าการปฏิบัตินั้นเป็นการบกพร่องไม่เพียงพอที่จะให้ราชฎาได้ทราบ ด้วยเหตุ

ดังกล่าวนี้แหละ ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเป็นการสมควรในการที่จะให้มีการประกาศ ถ้าจะไม่สามารถประกาศโดยสายลักษณะอักษรก็ให้ประกาศโดยปากเปล่า ให้กำนันผู้ใหญ่บ้าน จักการ บอกกล่าวต่อไป ก็จะเป็นการสมควรความมุ่งหมายตามที่ข้าพเจ้าเสนอขณมานี้ แต่อย่างไรก็ดี ถ้ารัฐบาลไม่เห็นด้วยในการที่จะออกกฎหมายแล้ว รัฐบาลสามารถที่จะรับรองว่าจะจัดการให้ราชฎาได้ทราบทุก ๆ ปีแล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่ขัดข้อง เพราะเรื่องนี้ข้าพเจ้าได้กล่าวตั้งแต่ต้นมาแล้วว่า ในลักษณะงานเช่นนี้ ในการที่เสียเงินขอ นุญาต อวูธบีนเช่นนี้ ไม่ใช่เป็นกิจการประจำวันแม้แต่รัฐมนตรีบางคนก็เคยเสียเงินค่าปรับมาแล้วเหมือนกัน นี่เป็นความจริงข้าพเจ้าไม่ได้แก้งพูด เพราะฉะนั้นก็ควรที่จะสนับสนุนและส่งเสริมในการที่ข้าพเจ้าเสนอมาสมควรที่ราชฎาได้ปฏิบัติได้ถูกต้องตามกฎหมาย ที่จริงไม่เห็นจะเป็นการเสียหายอะไรในการที่จะออกกฎหมาย ในลักษณะเช่นนี้ เพื่อให้ทางปฏิบัติได้ผลดี ถ้าผู้มีอำนาจบีนถูกปรับ แต่เขาไม่มีเงินเสีย เขาก็ติดตรา บุคคลนั้นก็จะต้องเสียคนไป นี่เป็นการเริ่มต้นที่จะให้บุคคลผู้ที่เป็นคนดี กลับไปเป็นคนชั่ว และเราควร

ระมัดระวังในเรื่องนี้อยู่เสมอ ข้าพเจ้ามีความเห็นเช่นนั้น และขอให้ท่านสมาชิกทั้งหลายวินิจฉัยกันแล้วกัน ข้าพเจ้าเห็นว่าเราไม่สมควรที่จะเอาบาปไปให้ราษฎรเลย แท้จริงตามหลักกฎหมายบอกว่าให้ปรับไม่เกิน ๕๐ บาทหรือ ๑๐๐ บาท เช่นนี้เป็นลักษณะลหุโทษก็จริง แต่เป็นการผิดกฎหมายเล็กน้อยเท่านั้น ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าควรรับหลักการไว้พิจารณาต่อไป :

ร.ท. ชุนทรไกร พิเศษฐ (อุตรธานี) : การที่ข้าพเจ้าต้องมาคัดค้านพระราชบัญญัติอาวุธปืนของเพื่อนสมาชิกด้วยกัน รู้สึกว่าไม่น่าจะทำ แต่อันนี้เห็นว่าไม่เหมาะ เห็นว่าพระราชบัญญัตินี้ออกไปจะทำให้เพิ่มภาระให้แก่เจ้าพนักงานบริหารอีกมากมาย แล้วก็ผู้ที่มีอาวุธปืนตามธรรมดา แม้จะถูกปรับ ๑๐ บาทก็ไม่น่าจะเป็นเดือดร้อนอะไร เพราะเหตุที่เราออกกฎหมายไปเพื่อป้องกันความเดือดร้อนของประชาชน แต่เมื่อมีเงินชดเชยได้ตั้งร้อยต่งพันบาทแล้ว เงินที่ถูกปรับเพียง ๑๐ บาทก็ไม่น่าจะเป็นเดือดร้อนอะไรเลย เพราะเหตุว่าเกณฑ์ปรับนั้นเขาคงเกณฑ์ว่าชาติ ๑ เดือนปรับ ๑ บาทแล้วไม่เกิน ๑๐ บาท ซึ่งไม่ถึง ๕๐ บาทเลย และอีกประการหนึ่งจะเป็นการ

เพิ่มภาระให้แก่ฝ่ายบริหารอีกด้วยและอื่น ๆ อีก ตามที่ท่านรัฐมนตรี ได้กล่าวมาแล้วเมื่อก่อน และผู้ที่ถูกปรับนั้นก็สมควรแล้ว ผู้ที่หลงลืมก็น่าจะถูกปรับ เพราะเหตุว่าผู้ที่มีอาวุธปืนเขาก็รู้ว่าสิ้นอายุใบอนุญาตเมื่อสิ้นปีคือ เดือนมีนาคมทุก ๆ ปี และอันนั้นก็จะได้เปลี่ยนเป็น มกราคมทุก ๆ สำหรับข้อนี้ข้าพเจ้าคิดว่าควรจะอยู่ในตุลย์พินิจของรัฐบาล ที่จะเสนอเปลี่ยนแปลงมาภายหลัง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า ไม่สมควรที่จะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป

ชุนอนุสรกรรม (นครพนม) :

ข้าพเจ้าขอกราบเรียน อภิปรายสนับสนุนผู้คัดค้านด้วย รู้สึกว่าฝ่ายรัฐบาลไม่ต้องการรับหลักการและสมาชิกประเภทที่ ๑ ก็ไม่ต้องการรับหลักการเหมือนกัน และทั้งรู้สึกว่าจะอาจจะตกไปก็ได้ แต่ข้าพเจ้าก็เห็นใจผู้เสนอเหมือนกันที่ได้ขอร้องและด้วยความเห็นใจด้วย คือที่ฝ่ายค้านอภิปรายว่าผู้ที่มีเงินชดเชย แม้จะถูกปรับเพียง ๑๐ บาทก็ไม่น่าจะเป็นเดือดร้อนอะไร ในข้อนี้ข้าพเจ้าขอเรียนว่า อาวุธปืนที่จะมีได้ด้วยอาศัยกฎหมายคุ้มครอง แล้วก่อนที่จะพังกำหนดนั้น ถ้าหากว่าไม่ได้รับ

การตกเดือนสำหรับผู้ที่ไม่รู้หาเง็สือเลย
 แม้แต่ข้าราชการข้าพเจ้าได้เคยเห็นมา
 แล้ว กรมการอำเภอเอง ข้าหลวงประจำ
 จังหวัดเอง อย่างคุณพระประสงคินดู
 เหมือนว่าขาดกำหนดไปอนุญาตเหมือน
 กัน เพราะฉะนั้นเมื่อระลึกถึงอย่างนี้แล้ว
 เราจะปล่อยให้ราษฎรกระทำผิดกฎหมาย
 เช่นนั้นหรือ หรือจะเตือนตักว่า เมื่อจะ
 ครบกำหนดก่อน ๓๐ วันตามญัตติน
 การเตือนเช่นนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เป็นการ
 ที่จะต้องเพิ่มงานมากมายนักหนา เพราะ
 เหตุว่าอาวุธปืนย้อมมีในบ้านหนึ่งอำเภอ
 หนึ่งไม่ใช้มีทุกบ้าน ในบ้านหนึ่งตำบล
 หนึ่งจะมีสัก ๒-๓ กระบอกเท่านั้น
 เพราะฉะนั้นงานของอำเภอที่ทำอยู่เวลา
 นี้ หากจะสั่งเตือนไปทางกำนันผู้ใหญ่
 บ้านก็ไม่มากมายอะไรนัก และในเรื่อง
 เช่นนี้จะมาเปรียบเทียบกับภาษีอากรอื่น ๆ
 ไม่ได้ เพราะในเรื่องภาษีอากร ถ้าจะ
 เขียนในทางกฎหมายว่าให้เจ้าพนักงาน

ต้องเตือน ในเรื่องเช่นนี้ต่างกับอาวุธ
 ปืนมาก เพราะเหตุว่าในเรื่องนี้มีส่วน
 น้อยไม่มากเหมือนภาษีอากรอื่น ๆ เพราะ
 ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่า ถ้าได้ประกาศ
 เช่นนี้แล้วจะเป็นการบรรเทาการกระทำ
 ผิดของราษฎรที่ไม่เจตนาเป็นอันมาก
 ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าสมควรรับหลักการ ขอ
 เสนอให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร .
 ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น
 ว่าสมควรรับหลักการแห่งร่างพระราช-
 บัญญัตินี้ไว้พิจารณา ขอให้โปรด
 ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๘ คน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร .
 ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๘ คน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร .
 เป็นอันว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ตกไป
 หหมดเวลาเลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๗.๐๐ นาฬิกา

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

นายกวดหุ้มแพร	ประเสริฐ ปัทมะสุนทร	ผู้ตรวจรายงาน
วิเชียร สุวรรณทัต	ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ	..
ปรีกษ์ แก้วปลั่ง	ถีน จุฑารพ	..
ทองม้วน อัทธการ	สุนทร ธิพลากร	..
ชิต เวชประสิทธิ์	วิศิษฐ์ ลูกอินทร์	..
ทวิช สุประภาตะนันท์	เล็ก จารุณฎ	..
ร.ต. เนตร พูนวิวัฒน์	สุพันธ์ จิตรภักดิ์	..

ตรวจแล้ว ๒๐/๖/๙๔

คหกรรมบดี

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

พระยามานวรวงษาเสว
ประธานสภาผู้แทนราษฎร

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร